

CIMBORA

1924

JANUÁR-JUNIUS

TARTALOMJEGYZÉK

1-26. SZÁM

BCU Cluj / Central University Library Cluj

FŐSZERKESZTŐ
BENEDEK ELEK

TARTALOMJEGYZÉK.

I.

Költemények.

	oldal		oldal
Alexandri: Magvetők (Átültette Szeremley Ákos)	130	Dsida Jenő: Kétféle imádság	135
" Az ekék (Átültette Szeremley Ákos)	162	" Hervad a virágom	169
Bandi bácsi: Táncol a szél	9	" Egy fehér lélekhez	180
" " Köszöntő	29	" A kis virág	194
" " Történet egy porcellán babáról	121	" Estharangok	211
" " Várdogáló csöpp kis árvák	132	" Az én őszöm	230
Baumgarten László: Keressétek	44	" Az én dalom	246
" " A fátol	90	" A legszebb dalom	258
" " Az első hó	100	" Májusi dal (Goethe után)	290
" " Tudom, Uram!	235	" Tavasz	325
" " Tavaszi dal (francia eredetiből)	315	" Edes anyuskám (Carmen Sylva után)	358
Benedek Elek: Újlesztendei ének	2	" Az erdői várnál	403
" " A szökevény	90	" A szívárvány (Müller után)	405
" " Az erdőben	66	Endrulai B.: Tanulj a fától Szemlér F. fordítása)	374
" " A legjobb barát	113	Kelemen Andor: Ugy-e unatkoztok?!	98
" " A szerencsecédulás papagály	145	" Nyilj ki, rózsabimbó!	222
" " Hová, hová, kis babácska?	161	Kliegl Róbert: Megjött a Cimbora!	173
" " Járók-kelek	178	K. Bendre Róza: Emlékkönyvbe	232
" " Husvétli emlék	242	Monoky Sándor: Almodnak a fák	82
" " Gólya, gólya, gólya!	293	" Emlékkönyvbe	146
" " Baló János levele	321	" Tanítónéni nevenapjára	196
Benkő Anna: Iskolában	10	" Szeretet	306
" " Egy leányszoba üdvözlése	114	" Virágos réten	357
" " Tavaszi dal	152	Névtelen: A kis pacsirta miért szállt messzire?	50
" " Pünkösdi dal	354	" Szegény kis bogár	298
Bodnár Irén: Mese	165	Radványi Sándor: Kótaj	203
" " A koldusgyermek	264	Rácz Imre: Mesélő este	122
Bakosné, Bükk Mária: Ehes varjak képpel	283	Reisman Irma: Két kicsi kép	23
Csűrös Emília: Téli esték	6	" Kisfiamhoz	139
" " Mese	46	Szemlér Ferenc: A csonka ember	34
" " Lili baba	55	" Esti fohász	70
" " Évike köszöntője	277	Török Albert: A virágos, dalos mezőn	309
Draskóczy Ilma: Lidike és a Pipike	341	Ujlaki János: Tavasz	274
" " Az évszakok	370	Vacarescu: Gerlemadár (Szeremley Ákos fordítása)	327
Drosnyák János: A hőrcsög és a vakond	75	Virsik László: Ha messze voltál	250
" " A fülemile és a veréb	84	Virsik Mária: Oh, az az algebra!	57
" " Este (Román eredetiből)	198	" Dal egy fenyőfáról	108
" " Fák	226	" Judithoz	155
" " A kenyér	402	" Emlékkönyvbe	187
Dsida Jenő: Oly kedves, lizta, szép vagy [Heine után]	12	" Zeneszó (Uhland után németből)	221
" " Hugomhoz	18	" A hüllén patak	334
" " A kácsa panasza	40	" Mikor felzokog a hegedű	346
" " Ócsémnek	55	" A kis lepke	349
" " Juliska bánata	77	" Levél egyellen barátnőmhöz	374
" " Örökösen daloljatok	88	" Mikor kicsi voltam	384
" " Templomban	118		

II.

Mesék, elbeszélések, tréfák, szinművek.

	oldal		oldal
Adler Erzs: Egy nyuszi család története	253	Benedek Elek: Dr. Könyvmoly találománya	8
" " A koldus pénze	388	" " A szerencse vára	9
Bácsy Tibor: Egy cserép virág	12	" " A szerencsen gyerek	24
Baloghné Molnár Mária: Babonás Eliza	227	" " Nem forog a dorozsmai szélmalom	45
" " Mitru	355	" " A „liz forrás” története	50

	oldal
Benedek Elek: A lekváros kenyér	55
" " A nagyapó köcsögkalapja	75
" " Szépike	76
" " Bölcs Antal	82 98
" " Dr. Könyvmoly sétája	89
" " Ivasko	91
" " Utazás a holdba	107
" " A négy évszak	114
" " Őcsike megfürdik	121
" " Az aranyeső	140
" " Kukta Jankó levelet ír	165
" " A malacka	189
" " Amikor Őcsike unatkozik	199
" " A tréfacsináló Dzsuha	212 230
" " Pila	236
" " Slánci néni nevenapja	246
" " A debreceni kolbász	266
" " Őcsike zongorázik	278
" " Pusmogi Peti utánozza Őcsikét	299
" " Az aranyhátú bogár	331
" " Őcsike és Pufi örök haragja	362
" " A szépségért meg kell ám szenvedni	372
" " Az okos Kati	385
" " Őcsike békét köi Pufival	410
Berde Mária: Tündérmennyasszony	2
Borsai Mária: A bababál	216
Csanády Sándor: Holdkóros pedellus, mágneses fuvágó	57
" " A szénléreg	156
" " Ibolyka ötlete	172
" " A szeleburdi	309
Csűrös Emília: De visszajön a rab	21
" " Mikulás bácsi sáros csizmája	27
" " Ajándék	84
" " Éuci kutya elmélkedik	92
" " Két cinege esete	123
" " Pakarajcsi	139
" " Lackó büntetése	152
" " Jön a tavasz (Szinjáték)	165
" " Hogy lett diák Győrfi Pistából	288
" " Egy kis asztalosmástról	324
" " Ferkó	338
" " Enikő lovagjai	378
Dobai István: Mággyika anygakája	59
Dóczyiné Berde Amál: A mi szövetségesünk	37
" " Nagyapó és Nagybácsi	178 195
" " Mi van a bábszínházban?	308
Draskóczy Irma: A három narancs	6

	oldal
Drosnyák János: Kiltartás	221
Dsida Jenő: Legyen meg a te akaratod	315
Dumas: Harc egy matrácért (Fordította Flórián K.)	404
Fábián Gyula: A zöld elefánt története, regény a diákéletből 220-235-251-268-280-300-316-332-347-363-390-412	279
F. Vadnai Hermin: Miért késelt a hóvirág?	314
" " Április	40
Gulyás Károly: Szatyngló	70
" " Gyífi-gyufa	102
" " Hapadillom	149
" " Portu ácska	182
" " Pizskapeti meg szikraveti	261
" " Dulidó	294
" " Gilingága	358
" " Ribi Jankó, a nyári figura	188
Hellmann Ervin: Az illatos név (Orosz mese)	100
Holstein Mária: Öröm és bánat	365
" " A csere	407
Iris: Megtévelyedés	131
Jakabné Josephi Olga: Dohl néni	13
Jávor Béla: Verseny-felelés	387
" " Cápakaland	56
Katalin: A Balaton	90
K. Bendre Róza: Kis keresztifiamhoz	147
" " A némel kisasszony	211
" " Az én nevelőm	245
" " Lánkáék, legénkéék	275
" " A mi utcánkról	295
" " Az első kérő	325
" " A megfigyelés iskolája	413
" " Az ajándék	51 68
Kelemen Andor: Tesivérkéék (Mesejáték 3 képben)	86
Keresztury Sándor: Mihályka	291
Kertész Mihály: A menyországba poltyant labda	141
K. Hartmann L. Hol vagyok én? Héber eredetiből)	187
" " A majom orvos	234
" " Az oroszlán és róka	109
Nagy Péter: A kis kutya és a holdvilág	311 328 342
Pröhle Vilmos: A riportkirály	135
S. Nagy László: Hópihéből hóember, ezüstkavicsból ezüstpalota	384
" " Mikor a kis patak mesélni kezd	66
Schenk Gyula: Az üveggolyó	242 259
Szondy György: A meséskönyv álmai	298
" " Mese egy kis gólyáról	18 34
Tamási Áron: A legénkéék királya	116
Zsoldos László: Egy zsák promincli (Szinjáték)	375
" " A sütemények (Álomkép 7 jelenet)	

III.

Ismeretterjesztő közlemények.

	oldal
Bányai János: Hasznos szórakoztató (Képekkel)	45
" " Kosárhák	220
" " Mi készül a száraz ágból?	234
" " Mire jó a redőzött kemény papír?	253
" " Mire nem jó az eldobott cernás-karika?	377
" " Hazánk földje (A torjai bűdös-barlang)	406
" " Hazánk földje (A torjai barlang vidéke)	130
Benedek Elek: Emlékezzünk régiekről:	146
" " A csodaszarvas	162
" " Isten kardja	181
" " A hadak útja	194
" " A fehér ló regéje	210
" " Árpád és népe	226
" " A pogány magyar keresztény hitre tér	244
" " Szent István király	258
" " Szent László és Könyves Kálmán	274
" " A tatárjárás	290
" " Letört az „aranyág”	306
" " Nagy Lajos király	
" " Hunyadi János	

	oldal
Benedek Elek: Mátyás király	322
" " Mátyás és a nép	354
" " A mohácsi vész	370
" " A szigetvári hős	402
" " Bocskay István	11
Béla bácsi: Néhány szó a fütésről	123
" " Akik földet esznek	345
Bujk Béla: A magyar dal	25
Lengyel Miklós: Tamás érdeklődik:	42
" " Az orángutángról	105
" " A világ legnagyobb folyójáról	132
" " Az emberevő cápáról	166
" " A vámpirokról s más denevérekről	196
" " A föld felfedezéséről	214
" " Osemberek lakásáról s szokásairól	247 264
" " A farkasokról	326
" " A jegesmedvékről	381
" " Ausztráliáról	93
" " A tenger hullámzásáról	28
" " A régi emberekről	54
Molnár Sándor: Séta a Zsilvölgyében (Képekkel)	
Névtelen: Az élet meghosszabbítása (Képekkel)	
Szondy György: A hátánjáró rák	

IV.
Vegyesekek.

	oldal		oldal
Aronsohn Gábor: Visszaadja	40	Béla bácsi: Gyermekszólár	285
Elek nagyapó kiskronikája:		Horváth Mihályné: Régi magyar játékok	61 349
" " " Torockói képek	10	Ilona néni és Gyula bácsi: Kis rajziskola 138-155	
" " " Tamási Aron	29	171-186-204.	
" " " Ó, szép ifjuságom!	173	Mária néni: Házi tanácsadó	282 310
Beszámoló a nyári vakációról: 119-136-155-169			
185-202-219-232-250-267-276-360.			

V.
Képek.

	oldal		oldal
Torockói málkapár	1	Csendes áhítat [Rajzolta Fábiánné Biczó Ilona]	177
A szökevény [Dóczyné Berde Amál rajza]	17	Babucit lefestik [Rajzolta Dóczyné Berde Amál]	193
Az esztendő órája [Fábiánné Biczó Ilona rajza]	34	Tavaszi munka a veteményesben [Ócsvár R. rajza]	210
Készül a hóember [Ócsvár Rezső rajza]	49	Nagyapó és unokája szántanak [Ócsvár R. rajza]	226
Egyetek, egyetek szegény kis madárkák [Ócsvár Rezső rajza]	65	Falun így üntöznék husvét hétfőjén [Rajzolta Ócsvár Rezső]	241
Szánkózzatok, fiúk, lányok [Ócsvár Rezső rajza]	81	Juhászélet [Rajzolta Ócsvár Rezső]	257
A jégpályán	98	Megjöltek a fecskék [Rajzolta Ócsvár Rezső]	275
A legjobb barát [Dóczyné Berde Amál rajza]	113	Gólya, gólya, gólya! [Rajzolta Ócsvár Rezső]	289
Oetsikoe indián főnök elé foglyot visznek	129	Virágos május [Rajzolta Ócsvár Rezső]	306
Az alsórákosi bazalt kőbánya	137	Baló János levele [Rajzolta Bácsy Tibor]	321
A szentkeresztbányai kohó	138	Husvétii emlék [Rajzolta Dóczyné Berde Amál]	337
A szerencsecédolás papagály [Rajzolta Fábiánné Biczó Ilona]	145	Madárpósta [Rajzolta Benedek Kata]	353
Hová, háová, kis babácska? [Rajzolta D. Berde Amál]	164	A nagyapó mesefája [Rajzolta Benedek Kata]	371
		Szeret? Nem szeret? [D. Berde Amál rajza]	401

Magyarország

HÉT ÉPES HETI LAPJA
BENEDEK ELEK

24
júár
6

Cluj, Univ. Cluj
Nr. 301 192

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BEHOLD THE
NEW HEAVEN

1881
1881

LIBRARY
1881

Printed and Published by the University of Cluj, Cluj, Romania

CIMBORA

70 GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Torockói mátkapár.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ujesztendei ének.

Ira: BENEDEK ELEK.

«Adjon Isten, ami nincsen
Az új esztendőben!»
Igy énekelt Arany János
Rég elmúlt időben.
Adjon Isten, ami nincsen,
Én sem kérek másat,
Hogy mi nincsen, nem kell ahhoz
Semmi magyarázat.

Minden ember maga tudja,
Mi néki hiányos,
Azért kérte azt, mi nincsen.
A jó Arany János.

Ami megvan, boldog kéri:
Meg a telhetetlen,
Kérjük hát csak, ami nincsen:
Egyezünk meg ebben.

Kevés a «van», sok a «nincsen».
Ma is, miként régen,
De a sok közt, hogy egy nincsen
Rettenő nagy szegény.
Nincs szeretet a szív-kben;
Ez a legfőbb «nincsen» —
Szeretetet a szívünkbe:
Ezt adjon az Isten!

(Kisbaczon.)

Tündérmennyasszony

Ira: BERDE MÁRIA.

Abban az időben, amikor a tündérek még nem költöztek el végkép a földről, volt egy birodalom, amely a legközelebb esett Tündérországhoz. Legalább úgy tartották a két bottal börtörkáló százesztendőntuli öregasszonyok, hogy az az irdatlan hegyfal, amelyben az ország kelet felé végződött és amelynek teteje a csillagok között veszett el, Tündérországot határolná és hogy a tündérek ismernék is a kijárókat és láthatatlanul még mindig barangolnák a szomszédos országokat.

A birodalmat, mely a Tündérfalig terjeszkedett, Hetedhétországnak hívták. Régesrég nagy familia uralkodott rajta, fíról-fíra szállván a korona. De az volt a csodálmivaló, hogy a családban soha egyetlenegy királykisasszony sem született. Márpedig ez nagy szerencsét hozott volna, mert az öregek hite szerint megeshetnék, hogy leánykérőbe átjönne egy-egy tündérr királyfi az égigérő falon, hiszen a szerelem ellen Tündérországból sincsen orvosság. És milyen dolga van egy népnek, amelyik királynét adott Tündérországnak. Csak úgy dől arra az áldás: tűz, víz, sáska, járványos betegség elkerüli; hosszabb a nyara, enyhébb a télideje meg az elveszett gyermek, jószág hazatalál magától.

Voltak sokan a nép között, akik imádkoztak is egy királyleányka születéséért. Végre is: az imádságok tették meg a magukét, vagy felsőbb akarat egyenest akarta: egyszer csak megérkezett a várvavart királykisasszonyka. Még mielőtt született volna, nagy csodáról álmodott a királyné asszony. A Tündérország felé eső égről átgurult a legfényesebb csillag Hetedhétország legfényesebb csillagáig: összeolélkezett, csókolódzott vele és eltűnt azon minutumban mindkettő. Mint a tűz, futott az öröm végig az országon. Térdetverő nagyszakállu remeték jóstolták meg, hogy a születendő gyermek leányka lesz és senki más, mint a várvavart Tündérmennyasszony. Akkor volt az öröm a királyi családban is, hogy amint a gyermek megérkezett, hajlandók lettek volna ilyen kérkedő névre keresztelni a kicsikét. De a ki-

rályné, aki szelid volt és igen istenes, arra kérte a férjét, hogy a leánykát Álomnak kereszteljék. Kérte, mert ő már nem lehetett ott a keresztelőn: a kisleány születése óta betegeskedett és halála óráját érezte közelegni.

— Kereszteljétek Álomnak, mondotta, mert ebben remény is van meg alázat is. Reménység, hogy beváltja az álmot és alázat, hogy hátha az álom csak álom marad.

Igy szólt és meghalt a királyné anyja még mielőtt megmondhatta volna másik utolsó kívánságát. Azt, hogy soha, soha meg ne mondja leányának a nagy jóslatot, nehogy felfuvalkodott gögös teremtés váljék belőle.

Álom persze nem maradt sem védelem, sem szeretet nélkül. Csak éppen azt vesztette el, aki alázatra tanította volna. Aki védje, aki dőlgesse, az volt bőviben. Ha a királyfiak aranybölcsőben nőttek és selyem pelenkákban, Álomnak a király kárbunkulusköből faragtatott kicsi ágyat és selyempókok szálából szőttetett fehérneműt.

Hát szép is volt a lelkem. A haja — ugy tetszett — felgöndörödött napsugárszálakból van; ajka a cseresznyétől tanult szint és formát; litos orrocskáját mintha egy pajzán fia-angyal képéről, szemét a harmatfényes sötétkék gencsiánaktól nézte volna el az anyja. Ahogy növekedett, csak úgy virágzott ki rajta a sok szépség.

Nemcsak apja, bátyjai, nemcsak az udvari népség s a sok főri ember nézte szemefényének. Hanem a nép, a szegény megszámlálhatatlan, aki tenger apró, télen hideg, nyáron fülledt viskóban lakott, az irdatlan erdőben, méretlen pusztaságban: csak egyet tudott, csak egyről mesélgetett szegény-magának. Hogy nem baj, nem baj a sok munka, a sok nélkülözés. Megszületett, gyarapodik Hetedhétország megváltója: Álom, a csodálmivaló szép Tündérmennyasszony.

Álom pedig épült, szépült — festben, de lelkével nem sokat örökölt sem a gögös királyapa, sem a boldog fiutestvérek, sem a sok hizedajka, nevelő és udvarmesternő. Mindig csak

hallotta, hogy reá valami elképzelhetetlen szerencse várakozik, de azt soha senkise mondta, hogy egy nagy-nagy feladat is egyben. Ugy mutatták, hogy az a szerencse magamagától jön, mint egy végzet, neki semmit sem kell tennie, csak majd kinyújtani a kezét érette. Egyesegyedül anyjának dajkája, egy százesztendőös öregecske figyelmeztette olykor-olykor a jóra a királykisasszonyt. Álom eleinte adott is valamit a szavára, később terhére kezdtek válni az istenes öregasszony intelmei és a kastélyból falura küldette, hogy ne háborítsa őt.

Ugy vagy tizenkétéves koráig Álom nem is tudta, mi lesz az ő mérhetetlen szerencséje. Ekkor azonban a király nagy ünnepek között avatta be leányát a titokba. Gyémántból faragott trónusra ültette a világszép leánykát. Aztán 12 öreg remetevel olvastatta fel neki a jóslatot és az ország legfényesebb urait eléptette előtte, de úgy, hogy mindnek meg kellett csókolni a hajadonka kiterített bitoruszályát. És amíg a bitorral bevont koronázóteremben ez folyt, kunt a várban százezer katona és százezer fehérruhás leányzó térdepelt és imádkozott a jóslat betöltéért.

Ha eddig a napig könnyű életet élt is Álom királyleány, most aztán egyszerre mindenről megszokott, ami a lelkét széprendben tartotta volna. Nem olvasott, nem tanult, nem dolgozott és nem imádkozott. Mert hiszen mi szüksége lesz neki hitvány földi okosságra, ügyességre, alázatára, amikor Tündérországból maga is beletanul a fényes, sohasem látott, csodákkal hatalmaskodó tündérségbe? Templomba se ment többet, az ő sorsa úgy is el van rendezve, tündérhatalmak óvják lépteit.

Csak két dolog volt, ami a királykisasszonyt érdekelte. Szépsége, amelyben nem szabad majd csalatkoznia a kérőbejövő Tündérvölégénynek, és a keletgyéje, amit születése órája óta fontak, szőttek, him ztek az ország legügyesebbkezű asszonyai, leányai. Hanem amióta Álom királyleány megtudta jövődjét, fitymálta az eddig készült drága holmikat. Örökösen azon törte a fejét, miféle csodadolgokat készítesen magának. Majd, hogy valaki odaát, Tündérországból fintorgassa az orrát az ő földi pompája felett! — A szőke hajadonoknak csak azért nőit hajuk, hogy ő levágassa és kápráztató szőnyegeteket szőttessen abból. A férfiakat gyöngyért hajszoltatta a tenger fenékre, másokat kigyók és fenevadak közé küldött élet-halálharcra prémekért és tarka bőrökért. Menyasszonyi fátyola mellett majdnem megvakultak az asszonyok, és ő mégsem találta elég finomnak, mert a pókhálószállal belekölözött gyémántpor nem volt elég sűrűn és vakítóan elrendezve.

Csak még a szépségét féltette, dédelgette jobban. Minden szál haját külön fésültette, fényesíttette, minden fürdőjéhez egy réti gyöngyvirágot kaszáltatott és ezer fehér nyulacskát fejetett meg. Köntösei olyan pompával készültek, hogy a királyi kincstár kiapadt és a népre kétszeres adót kellett kivetni. Szegény öreg,

falura küldött dajka hiába üzengetett, hogy már istentelenség ez a nagy fényűzés, Álom megmérgeződött és az öreget az ország leghagyottabb hegyei közé száműzette, ahonnan hirtű se jött soha a királyi kastélyig.

Mindezt türte a király és türte a nép, még egy zokszót se lehetett hallani soha, mert új jelek történtek a dologban. Egy pásztor a tündérfal táján különös alakú patkót talált. A király összes ötvöseit, bár külön-külön is elkérték vizsgálatra s bár gyülekezésben is összedugták a fejüket, nem bírták kisűtni miféle fémből van kalapácsolva. Világos, hogy csakis egy másik világból való lovag veszíthette el a lováról. A király ékes tokcskában üvegszekrénybe helyezte el a kincset.

Egy félesztendő mulva, hogy a tavasz jött, amelyen Álomnak a 16 esztendőit kellett betöltenie, még nagyobb csoda történt. A királykisasszony kertjében egy éjjel minden virág kicseréjődött és sohasem látott különös virulással telt meg a kert.

De a legmegrendítőbb csuda magán a születésnapon történt. Éjnek idején a királyleány ablakába láthatatlan kezek egy picinyke fácskát loptak, a fácska tetejében karikagyűrű csillogott. Olyan fényesen, hogy bevilágított Álom patyolat-szobájába, akár egy pászma napsugár. Azután pontosan taált is a királyleány ujjaira, pedig ha más próbálta felhuzni, annak megperzselte az ujját.

Futárok vitték szét a hírt az országban és megszázszorozódott a születésnap öröme. Még ezennap este követség érkezett Hetedhétországba, Tündérország királyához. A követek hosszú és ékes beszédben adták elő jövetelük célját. Ezelőtt, úgy mondták, vagy egy félesztendővel Tündérr király fia keresztűjött a Tündérfalon, hogy körül nézzen az emberek között, amint ez már a tündérmépek szokása. Egy rengeteg erdőben vadász társasággal találkozott. A csapat élén Álom királykisasszony lovagolt bátyjaitól körülvéve. Tündérr király fia azon percben halálosan beleszeretett a királyleányba. Azóta nem is leli nyugodalmát, tudni sem akar semmiféle tündérmézetbeli leányzóról. Feleségül akarja maga mellé, a trónra, Álom királykisasszonyt. Azért ültetett virágot neki, a tiszta szerelem jelét és azért küldött gyűrűt az ablakába. Ha Hetedhétország királyja is úgy akarja, Álom királykisasszony Tündérország királynéja, Hetedhétország és Tündérország pedig testvérországok lesznek. A tündérek aztán minden jószágukat kiterjesztik Hetedhétországra, amelyet aztán bátran átkeresztelhetnek Boldogország névre.

Kezet csapott a boldog Hetedhét király és hívatta leányát is, mert úgy illett, hogy az ő nyájas szava pecsételje meg az egyezséget. A követek bemutatták neki a tündérr királyi arcképét, mire a királyleány is hálásan beleszeretett a búbajos leventébe. — Térdrehullottak a követek leendő királynéjuk előtt és lábához rakták a foglalóba hozott tenger drágaságot.

Vitték is vissza sietve a jóhírt és visszahagyták az ígéretet, hogy hat hét mulva eljön maga a boldog völégény és elviszi a boldog meny-

asszonyt. (Ennyi időt adtak a készülődésre és a bucsuvételre.)

Ezalatt a hat hét alatt Álom királyleány még előbbi mivoltához képest is kivelkedett magából. Három leányt, aki a vakuláshoz közel megtagadta a fátolvarrást, börtönbe vetteti. A férfiakat naponta megkorbácsoltatta, hogy sohasem látott kincset bányásszanak és hogy istenkísértő örvényekbe szálljanak alá gyöngyökért.

Azonban ha valaki zugalódott a szerencsétlenek családjából, a nép elhallgattatta, mert úgy tartották, hogy a rájukváró boldogságért minden szenvedést szó nélkül kell elviselni. Még le is esküdték egymás közt a törtenőket, mert attól reszketek, hogy ha valami a tündérnép fülébe szivárog Álom királyleány gonoszságából, elmegy a kedve a Tündérkirályfiúnak a földi leánnyal való házasságtól.

A legszörnyűbbet Álom azon az estvellen tette, amikor másnapra a vőlegényét várta. Felpróbálta menyasszonyi ruháját, fátylát és úgy találta, hogy bőre nem egészen olyan fehér, mint gyönggyel borított palástja; tudta, hogy a vár tömlőcében egy réműletes boszorkány lakik, akit gonosz üzelmeiért záratott be a király. Tudta azt is, hogy a vén szipirtó a szépséghez is ért. Felhívatta tehát meghitt kamarás leányával. Tanácsot kért tőle, hogyan tehené holnapig a bőrt még fehérebbé. A boszorkány vigyorgott és azt sugta a királyleánynak, hogy csapottassa meg a kamarásleány ütőerét, és mosdják meg a vérben. A királyleány elrémült, de oly szörnyű hiuság gyötörte, hogy átadta törét a boszorkánynak és kiment a másik szobába. Pár perc múlva a boszorkány egy ezüst mosdótálban benyújtotta a vért. Aztán vihogva tért meg a porkolábbal a börtönbe.

Másnap nagy kísérettel, csengő harsonák között megérkezett a tündérvőlegény. Soha ilyen dalia nem taposta még Hetedhétország földjét. Sudár volt, mint a jól nőtt fenyő, szép haja csigákban verte a vállát, tekintete nyájas is volt, meg bátor is. De milyen különös: mintha kicsit tartózkodó, mintha kicsit szomorú lett volna. Mikor a trónteremben a király és a királyleány elé lépett, látszott, hogy szinte elállott Álom nagy szépségétől. Megismételte aztán a leánykérést, azt is eladva, hogy az igazi lakodalom csak Tündérországból lehet végbe, mert a királyleány szépségének egy próbán kell keresztül mennie.

Kérdezte Hetedhétkirály, mi az a próba. De a tündérkirályfi reményteljesen mosolyogva

menyasszonyára, csak azt felelte, hogy Álom azt bizonyosan kiállja.

No, azért megvolt az ünnepszég a Tündérfalon innét is. Szóltak a mozsarak, sülték az ökrök, búgtak a harangok és táncolt a nép. — Csak nagytitokban merték a szerencsétlen, vérevelt kamarásleányt eltemetni.

A Tündérmenyasszonyt apja meg bátyjai elkísérték a Tündérfalig. Amerre elhaladtak, sorba térdepelt a nép az utszélén és virágot meg áldást hintett a hintók előtt és után. Álom arany meg ezüstpénzt szórattott az ünneplő tömegbe.

A Tündérfalnál Álomnak bucsut kellett vennie övétől. Senki földi át nem léphette Tündérország határát, csak a választott menyasszony. Tizenkét kamarásasszony jött Álomnak elejébe, azokra bizta Hetedhétkirály a leányát. Ekkor szét nyílt a Tündérfal és elnyelte a nászmenetet. A Tündérmenyasszony és a Tündérvőlegény, bármint vágytak szólani egymással, nem utazhattak egy hintóban. Álom csak azon tündődött egész uton, miért nem állanak sort fehérruhás leányok, miért nem zúgnak a harangok a márványból épült városokban, amelyek mindenfelől feléjük ragyogtak. Különben minden csodaszép volt.

A réteken válogatott drága virágok, az országot pora szinezüst. Selyemszörű hótiszta állatok legeltek mindenfelé, és mind. mind őrizetlen. A vetések szárain földig ért a szem, a fákon egyszerre volt a virág az éri gyümölcs-csel. A madarak úgy szálltak a levegőben, mint virágtarka muzsikák.

Hát aztán maga a királyi város, fehér, zöld meg rózsaszínű kristályból épült palotáival, a rengeteg virágba mártott függőkertekkel, gyémántvizű szökőkutakkal! Minden pazarság volt, de lélek: az egy se volt sem az utcán, sem az erkélyeken. Mintha csak úgy belopnák ide a Tündérmenyasszonyt!

A királyi kastély opáiköböl volt építve és a szivárvány hét színében csillogott Tízezer szobában lakott a tündérkirály, egy jószágosképű, őszszakállu aggastyán. Egyesegyedül jött elibük a lépcsőn és homlokconcsókolta Álomot, aztán mindenkitől elszakítva, magával vitte őt egy tanácskozó szobába. Ott leültette maga mellé és hosszasan elnézve őt, kérte, hallgassa meg türelemmel, amit mondani fog.

— Leányom. Hadd adjam előre rád a nevet, bár csak akkor fog az megjelteni, ha az esküvő fiammal megtarthatod. Bizonyosan csodál

BERSON

**GUMMI SAROK
ÉS GUMMITALP**
a legjobb anyagból
HUNGARI MARKA

koztál, hogy amerre jöttél, nem állott sorfalat a nép és nem volt rózsalevéllal szőnyegezve utad. Ne vedd rossz néven. Tízmillió rózsával diszitetem a palotámat, országom minden tagja lazziba lesz hiva, ha a próbát kiálltad. Addig jobb, ha senkivel sem találkozol és meg sem izeled a lakodalmi rózsák illatát. Csodálkozol talán azon is, hogy szépségodnak egy próbát kell kiállania. De ha megmondom, hogy mért, akkor tüstént megérted a dolgokat. Sok-sok évszázaddal ezelőtt a mi birodalmunk nem volt elkülönítve a földi emberek birodalmától. Tündérfiak, tündérlányok nemcsak láthatatlanul, hanem láthatóan is bebarangolták a földet. Kipuhatták az emberek sorsát és áldást fakasztottak, ahol megjelentek. Azonban az emberek gonoszsága elidegenítette tőlük az én népemet. A tündérek olyanok, ahogy mutatkoznak, kívül is, belül is szépek, szép a testük is, a lelkük is. De az embereknél másképp van s azzal, hogy más mutat az arcuk, mint a szívük, gyakran rászedték, megcsalták, kifosztották a tündérnépet, hogy azután örökre falat vont a tündérnép sajátmaga és az emberek közé. De még vissza-visszajárt egy-egy láthatatlan tündércsapat a földiek közé, hogy ahol nagy baj van, ahol igaz szívek vannak, ott áldást hintsenek. Így lépte át az ég fiam is egyszer a tündérfalat és így pillantott meg tégedet. Azóta se éjjele se nap-pala nem volt a nagy vágyakozástól. Annyit busult, annyit esdekelt, hogy végre is beleegyeztem házasságotokba. De egyet kikötöttem. Hogy előbb egy próbát kell kiállanod. Nem nagy dolog, mindössze. Egy terembe fogsz követni, ahol bele fogsz nézni egy tükörbe. Ez a tükör mindenkinek az igazi arcát mutatja. Azt az arcunkat, amelyre nem az ember, hanem Isten kíváncsi. Amit Isten figyel örökkön... Igazi arcodat akarom látni: a lelketed... és jaj lenne szegény fiamnak, ha lelked nem volna olyan szép, amilyen szép a tested. Szólj hát, akarod-e a próbát kiállani, megmutatni a lelketed meztelenül, ahogy az arcodat emberek elé viszed?

Álom nagy zavarban bámult a királyra. A lelkét... a lelkét akarja látni... hát milyen is lehet az ő lelke? Törődött valaha valaki... de ő maga is, a lelkével? A dajka, igen, az öreg dajka, akit a hegyek közé száműzetett...

Egy percig habozott, de aztán elöntötte a gőg. Lehet-e az ő lelke más, mint csodaszép? Lehet-e olyan foglatban, mint az ő teste, egyéb, mint ragyogó drágakő? Kiegyenesedett és szinte sértődve ment az öreg Tündérr király után, hogy kétkedni mer az ő lelkének szépségében.

Sok-sok termen haladtak át, míg végre egy kis kápolnába értek. A terem tejfehér opálból volt és a közepén, a falba tükör volt illesztve, amit nehéz selyemfüggöny takart.

— Tündérr király, kérdezte Álom hirtelen bizonytalanságban, rajtad kívül más is fogja látni tükörképemet?

— Az én fiam hiaz nekem, ha nem is látja.

Mi tündérek nem ámitunk. Én boldog volnék, ha fiamat boldognak tudhatnám.

Azzal széthuzta a függönyt. Álom belevetette szemét a tükörbe. Egy percig úgy tetszett, nem tükörbe, hanem ismeretlen képbe bámul. És ez a kép olyat mutat, amiből ő soha, egy porcikát se látott. Egy rémületes kis törpeleány állott vele szemben. Gerince még piciny korában eltörhetett és hegyes pupban emelkedett a válla fölé. A feje össze volt nyomorítva, mindkét szemére kanca-sított, szája füléig ért, mint a fenevadaknak és e rémitő szájból kapzsi agyarak nyultak ki nagy össze-visszaságban. A legszörnyűbb mégis az volt, hogy a förtelmes törpeleánynek arca, nyaka, ragadozókarja keze tele volt vérrel.

És ahogy jobban ráeszmélt, a palást csillagi gyöngyborítása csupa-csupa könny volt, s a fátyol mintája megvakult szemeket mutatott. Ó, még sok borzalmas részlete volt a cifra ruháknak.

Csak arra emlékezett még Álom, hogy az öreg király hangosan sirni kezdett:

— Fiam, szegény hiszékeny fiam, te!

Igy jajgatott az öreg király, mert tudta, hogy gyógyíthatatlan keserűség szakad jószágos fiára.

Álom pedig a szeme előtt mindjobban kibontakozó rémségek láttára összeesett. Ez volt... Ilyen volt hát az ő lelke! Ezt takarta büvösszép teste, remekbekészült ruházata! — Az öreg tündérr király sietve indult ki kenőasszonyokért, hogy térítsék magához Álomot. A kápolna ajtajában a fiával találkozott.

— Bocsáss meg apám... nem bírtam tovább a várakozást... kimondhatatlan félelemben tekintett édesapjára.

Az csak megfogta fia kezét és bevezette a kápolnába. Ott rámutatott az ájultan heverő Álomra.

— Bucsuzz el külső szépségétől, amely megbabonázott. A lelke olyan szörnyűséges, hogy maga maga is elvesztette tőle az eszméletét, amikor szemtől-szembe meglátta. És őt akartad te hugaid mellé testvérenek hozni, akiknek tükörbeli képük szebbet mutat ragyogó tesüknél és anyád trónjára ültetni, akinek anygyszárnyak nőttek a válla fölé, mikor a tükörbe nézett!

... Álom magához tért, túl a Tündérfalon. Ott volt körülötte mindene, amit kelengyének vitt Tündérországba. Negyvennyolc szekér rakva drágaszép holmikkal. De nem volt mellette senki, senki. A tündérek örökre bezárták sziklafalukat, így rendelte a király, akinek fiára akkora bánat szakadt egy földi menyasszonyért.

Rettenetes szégyen mardosta Álomot. Ő, aki tegnap úgy indult el, mint népének megváltója, Tündérország fényes királynéja: ma kitaszított koldusnál is jobban megalázva apja udvarába? Hogyan térjen vissza szégyenszemre apja udvarába? Hogyan térjen vissza egyáltalában az életbe? Olyan szörnyű bűnöket követett el és olyan nagyszemű feladatot játszott el lelketlenül, hogy ezek után nincs mit keresnie az emberek között. Eszébe jutott az öreg dajka, akit ő az örökös figyelmeztetéseiért

száműzetett a legelhagyatottabb, embernemjárta sziklahegyek közé.

Leült és levelet írt apjának, amelyben bevallotta rettentő sóráját. Kérte, tekintsék úgy, mondják azt a népnek, hogy meghalt a lakodalma napján. Kelengyéjét osszák ki az ő emlékére az ország legszegényebb embereinek. A levelet belezárt a ékszeres ládikájába s elindította hazafelé a szekereket. A lovak majd hazatalálnak... Mikor megindult a negyvennyolc szekér a tenger összeharásolt holmival, Álom utánuk nézett és keserves, gyógyíthatatlan bánatában sirva fakadt.

Aztan levelet írt a holmiját és csak egy kendőbe bukolózva, mezítláb indult el a száműzött dajkához, hogy az adjon menedéket szégyenteljes életének, nála készüljön elő örök vezeklésben a jövő életre.

(Marosvásárhely)

Téli esték.

Irla: CSÖRÖS EMILIA.

Odahaza most alszik a munka,
Füstöl a kémény, csöndes a kert.
Cuppog a sár kint, valaki gyurja,
Hóna alatt hoz guzsalyt, kenderi.

A nagy konyhában pislog a lámpa.
Mesében harcol a tündékirály.
Pergő kis orsók muzsikájával
Mesére látgat menyecske, lány.

Hímes mesére vig tréfa fordul,
Kacagó szóra csendülő dal,
Kakukos óra éjféltre kondul
S hazaindul a nevető raj.

Odahaza most alszik a munka,
Füstöl a kémény, csöndes a kert.
Cuppog a sár kint, valaki gyurja,
Hóna alatt visz guzsalyt, kenderi.

(Kolozsvár)

Bácsi, Néni ide figyelj!
Palma kaucsuk sarkot viselj!

A három narancs.

(Francia népmese.)

— Magyarba átültette DRASKÓCZY ILMA. —

Volt egyszer egy király és egy királyné s azoknak olyan gyönyörű szép lányuk, mint a napsugár s aki amellett olyan szende is volt, mint az angyal. Amikor 17 éves lett a királykisasszony, megbetegedett, még pedig oly erősen, hogy az apja azt sem tudta, hová legyen nagy bánatában. Elhívatta hozzá Montpellier város leg tudosabb orvosát és azt mondta neki:

— Nézd, bölcs ember, itt van 1000 Lajos-arany. A dupláját kapod, ha lányom meggyógyul.

— Felséges királyom, ígérem, hogy lányod egészséges lesz. De betegségére a gyógyír itt nem kapható. Messze-messze földön, idegenben, a narancsok hazájában terem az. Ott abban az országban van egy szép kert, amelyikben hó sohasem esik s a vizek soha be nem fagynak. Abban a gyönyörű kertben áll egy narancsfa, hófehér virágba borulva s ebben a virágtengerben 700 kicsi erdei fülemüle csattog éjjel-nappal. Van pedig ezen a narancsfán 9 aranyárga narancs. Királyom küldj oda egy fiatal embert, hogy szakítson le belőle háromat s hozza el. Ha a királykisasszony megeszi az elsőt: azonnal fölkel az ágyából. A másodikkal: szebb, egészségesebb és üdőbb lesz, mint valaha is volt. S amikor a harmadikkal is lenyeli utolsó gerezdjét, így fog szólni: »nem lesz addig sem békém, sem nyugalmam, amíg férjhez nem mehetek ahoz az ifjuhoz, aki ezt a három narancsot elhozta.«

Erre a király rendeletet adott ki, hogy minden dobos az országban napjában háromszor hirdesse:

— Ran plan plan, ran plan plan, ran plan plan — a király lánya igen beteg, — de meggyógyulna három narancstól! Ám ez a három narancs messze, idegen országban terem — s aki ezt elhozza, feleségül kapja a királykisasszonyt.

Élt abban az időben ott, a fővárosban, egy igen igen szegény özvegy asszony kicsike viskóban, három fiával. A két idősebb rest, semmiházi fickó volt, de a legifjabb annál derekabb. Szolgálatkész, dolgoz, jámbor — alig volt párja széles e világon.

Azt mondja a legidősebb:

— Anyám, hallottad, mit hirdetett a dobos a városban? Adj nekem egy kosarat. Megyek abba az idegen országba, elhozom a narancsokat.

El is ment. Hét héten keresztül gyalogolt viradattól-éjfélig, míg vége odaért a narancsok hazájába. Abba az országba, amelyben az a szép kert van, ahol se nem havazik, se nem fagy; ahol a fehér virággal borított narancsfa áll, s annak lombjai között 700 kis erdei csa-

logány trillázik éjjel-nappal — és rajta 9 arany-szinű narancs mosolyog.

Leszakított beöltük hármat a legény, kosarába tette s visszafelé indult. Utjának vége felé megpihent egy szép tisztavízű kútnál, nagy fának a tövében. A kút kávján ott ült egy asszony, oly fekete, mint a korom és oly öreg, mint az országot.

— Hé, fickó, — kérdezte a koromfekete asszony — mit viszel a kosaradban?

— Mi közöd hozzá, vénség — felelt durván a legény. — Három varangyos békát, no!

— Három varangyos békát? Legyen is úgy! Mondotta rá nyomatékkal az öregasszony.

Napnyugtakor elért a legény a királyi kastélyba.

— Felsőleges uram, ime elhoztam a három narancsot. Már most add hozzám feleségül a lányodat.

A király gyorsan fölnyitotta a kosarat, de irtózva dobta el magától:

— Arcátlan! Hisz ez három varangyos béka! Szolgák! Vigyétek azonnal ezt a semmi-házit és vessétek börtönbe!

A szolgák elhurcolták.

Másnap az öccse mondta az anyjának:

— Hallottad, mit hirdetett a dobos a városban? Adj nekem egy kosarat. Elmegyek azért a három narancsért s ha hazajövök, feleségül veszem a királykisasszonyt.

Neki is indult a hosszú utnak s hét nap hét éjjel gyalogolt, amíg elérte az idegen országot s benne a szép kertet, amelyben se nem havazik, se nem fagy, hanem a fehér virággal borított narancsfa lombjai közt 700 kis erdei csalogány dalol éjjel-nappal. A hat narancsból leszedett hármat, a kosarába tette s visszafelé vette az útját. Már csaknem otthon volt, amikor leült megpihenni egy kút mellé, árnyas fa tövében. A kút kávján ott gubbaszkodott egy asszony. Fekete volt, mint a korom és öreg, mint az országot.

— Hé, fickó — kérdezte — mit viszel a kosaradban?

— Mi közöd hozzá, vén banya! — felelte gorombán a legény. Külömben, ha éppen tudni akarod, hát három kigyót.

— Három kigyót? Legyen is úgy! — Felelte rá az öregasszony nyomatékkal.

Napnyugtakor már a királyi kastély kapuján zörgetett a legény.

— Felsőleges királyom, elhoztam a három narancsot. Már most add nekem feleségül a lányodat!

A király sietve fölfedte a kosarat, de elszörnyedve hőkölt vissza.

— Arcátlan kölyök! Hiszen ez három kigyó! Szolgák vessétek a legsötétebb börtönbe!

A szolgák megláncolva elvitték.

Harmadnap a legifjabb szólt így anyjához:

— Édes jó anyám, hallottad, mit dobolt a dobos a városban? Légy szives, adj nekem

egy kosarat. Megpróbálom, elmegyek az idegen országba a narancsért. S ha szerencsésen visszatérek, talán kerül érte egy néhány garas a számodra.

El is indult. Ment hét nap, hét éjjel szakadatlanul, míg eljutott a messzi idegen országba. Megtalálta a gyönyörű kertet is, amelyben soha sincs se hó, se jég, hanem ott ékeskedik közepén a virággal borított narancsfa, melynek ágai közt csattogva trillázik éj-nap szüntelen 700 dalostorku erdei csalogány. A fán már csak három aranyárga gyümölcs mosolygott.

Leszedte s a kosarába rakta, aztán megindult visszafelé. Utjának végén egy kristálytisza kút mellett pihent meg, mely fölé hűs árnyat borított egy terebélyes fa lombja. A kút kávján már ott ült egy asszony, olyan fekete, mint a korom és olyan vén, mint az országot.

— Hé, fickó, — kérdezte — mit viszel a kosaradban?

— Jó asszony, — felelte szívesen a legény — három narancsot.

— Három narancsot? Jól van. Kérlek, nem meritenéd meg korsómat a tisztavízű kútban?

— A legnagyobb örömmel, jó asszony. Hisz, látom öreg vagy és nehéz hajolnod.

— Köszönöm, barátom. De mondd csak, mit akarsz csinálni ezzel a három narancsal?

— Jó asszony, a királyhoz viszem, hogy a leánya meggyógyuljon tőle nagy betegségből. A király odaigérte ugyan feleségül a lányát annak, aki a narancsokat elhozza. De én ahoz igen szegény vagyok, hogy elnyerhessem a királykisasszonyt, hanem talán kapok majd értük egy kevés pénzt az én öreg édesanyám részére, hogy ne kelljen neki olyan sokat dolgoznia.

— Barátom, te el fogod nyerni a király leányát. Azonban nem tudod magadtól véghezvinni a próbákat, miket a király még kiszab neked. Azért hallgass ide. Először azt fogja parancsolni neked, hogy minden legyet, ami csak az országban van, üzz ki belőle. Nesze, vedd ezt az ostort. Nem kell egyebet tenned, csak vele egy nagyot csördítened s úgy kirepülnek a legyek az országból a határon túlra, hét mértföldnyi messzeségbe köröskörül, hogy soha nem térnek vissza. Másodszor megparancsolja a király neked, hogy őrizz egy egész héten át háromszáz vadnyulat a mezőn és minden este napnyugtakor vezesd vissza az istállóba. Nesze, vedd ezt az aranycipőt. Nem kell egyebet tenned, csak belefujnod és a nyulak hozzád futnak s te úgy vezetheted be őket az istállóba, mintha szelid házikutyák volnának. Végül a király kérni fog tőled egyet a nyulak közül. Adj neki, de csak a következő feltétellel: — s erre itt ez az aranygyűrű. — Jól van, mondjad, válaszd ki felsőleges királyom a nyuladat, de fizetésül engeddd meg, hogy megpróbáljam, illik-e a lányod ujjára ez a gyűrű? A királykisasszony amint felpróbálja az aranygyűrűt, az úgy odanő, hogy

hangosan kiabálni fog: »Atyám, meghalok, ha hozzá nem adsz feleségül a legényhez, aki a három narancsot hozta!

— Jó asszony, legyen a kívánságod szerint.

A fiatal legény elkészönt az öregasszonytól, tovább ment s napnyugta előtt már ott állt a királyi kastély kapujában.

— Jó estét, felséges királyom! Ime elhoztam a királykisasszony orvosságát, a három narancsot.

A király gyorsan felnyitotta a kosarat s örvendve mondta:

— Köszönöm, barátom! Ez csakugyan három narancs.

Mihelyt leánya megette az elsőt, fölkel az ágyából. Megette a másodikat és sokkal szebb, egészségesebb és üdőbb lett, mint valaha is volt. S amikor a harmadiknak is lenyelte utolsó gerzdjét, így szólt:

— Nem lesz se nyugodalmam, se békém addig, amíg férjhez nem mehetek ahhoz az ifjuhoz, aki ezt a három narancsot nekem elhozta.

De a király megvetően nézett végig a szegény kopott fiun.

— Hallod-e, fickó, nem adom addig hozzád a leányomat, amíg minden legyet ki nem zavarasz az országból.

— Felséges uram, legyen parancsod szerint! Azzal nagyot cserditett az ostorával s a legyek kiröpültek hét mérföldnyi távolságra, kereken az ország határain túl, hogy soha, soha vissza ne térjenek. S napnyugtakor már egyetlen legyecske sem zümmögött az országban.

— Királyom! Megtettem, amit parancsoltál.

De a király még mindig félváírlól nézett az ifjura.

— Jó, jó, de nem adom addig hozzád a leányomat, amíg nem őröl egy egész héten át háromszáz vadnyulat a mezőn, de úgy, hogy minden este napnyugtakor visszavezeted őket az istállóba.

— Felséges uram, legyen parancsod szerint.

A fiu vette az aranycipjét s ment őrizni egy egész héten át háromszáz vadnyulat. Minden este napnyugtakor belefújt a cipjébe s a nyulak csak úgy rohantak hozzá és úgy követték haza az istállóba, mint valami jámbor kutyák.

Hét végén a király elé állt.

— Királyom! megtettem, amit parancsoltál.

De a király még mindig csak félváírlól nézett végig a fiun.

— Jó, jó, de adj egyet nekem a nyulaidból.

— Felséges uram, válaszsd ki, amelyik teszszik. De fizetségül engedd meg, hogy megpróbáljam, illik-e ez az aranygyűrű a leányod ujjára?

— Legyen meg a kívánságod.

S a legény fölhozta a gyűrűt a királykisasszony ujjára. De abban a percben úgy odanőtt a gyűrű az ujjához és oly erősen szorította, hogy a királykisasszony hangosan fölkiáltott:

— Atyám! meghalok, ha nem adsz fele-

ségül ahhoz az ifjuhoz, aki nekem a három narancsot hozta.

A megijedt király gyorsan azt felelte:

— Leányom, akár már holnap hozzámehetsz!

S attól a perctől kezdve nem szorította többé az aranygyűrű a királykisasszony ujját.

Másnap meg is volt a lakodalom.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

(Temesvár.)

Dr. Könyvmoly találmánya.

Isten tudja, hogy s mint lett dr. Könyvmoly oly híres tudós, mert valahányszor olvasásba fog, elkezd bóbiskolni, aztán egyszerre csak lecsukódik a szeme s oly rémesen horkol, hogy az utcán összecsendül a nép. De már senki sem ijed meg, kacagva kiabálják: Csendesesen! Dr. Könyvmoly olvas!

De nem azért híres dr. Könyvmoly, hogy ne tudjon segíteni magán. Nagyszerű dolgot talált ki az álmoság ellen. Ajánlom minden diáknak, aki tanulásközben elálmosodik. Nézzetek csak a képre!

Dr. Könyvmoly találmánya amilyen nagyszerű, olyan egyszerű. A feje fölé kampós szegre felakasztott egy kis dézsát. Ez a dézsa tele van vízzel. A dézsán van egy vékony spárga. Ezt a spárgát az orrához köti. No most — — —

Amint álmosodni kezd s előre billen a feje, billen a dézsa is s kicsöppen belőle egy-két csepp víz, egyenest dr. Könyvmoly kopasz fejére. Ettől egyszeribe kiugrik az álom dr. Könymoly szeméből.

Történt azonban egyszer (megtörtént biz' az többször is), hogy dr. Könyvmoly rettenetesen elálmosodott s egyszerre csak nagyot koppan a feje. Nagyon ám, mert az asztalba ütö-

dött. Bezzeg, hogy a dézsa sem volt rest, egészen felfordult s loccs! mind egy cseppig kiloccsant a viz dr. Könyvmoly kopasz fejére.

— Nagyszerű! Nagyszerű! — ujjongott dr. Könyvmoly, miután végig fölülgette csuromviz fejét, karját, lábát — most már egészen feifrisültem. Még ma szabadalmat kérek a találmányomra!

Vajjon megkapta-e?

(Kisbaczon.)

ELEK NAGYAPÓ.

Táncol a szél...

Irla: BANDI bácsi

Táncol a szél az ablakunk alatt...
Tördelgeti a száraz galyakat.
Megkergeti a hópehelyeket
S az utcákon végigsikít, nevet.

Táncol a szél az ablakunk alatt...
Sövényen gunnyaszt a verébcapat.
Künn beporkázolt mindent már a hó
S a tarlón puha, fehér takaró.

Táncol a szél az ablakunk alatt...
Kopott ruhában kisleány halad.
Két csücskét tartja kis kötőjének,
Kezét pirosra csippte a hideg

Táncol a szél az ablakunk alatt...
A kisleányka le-lehajlogat
Dermedt kezével rózsát szedni fel.
Legyen tüzelni otthon majd mivel.

Táncol a szél az ablakunk alatt...
Rázza, lép a fát, az ágakat.
Asok száraz galy hullong egyre le.
A kis kötőcske megtelik vele.

Táncol, nevet, sikoltoz künn a szél...
A kisleány tovább megy, mendegél:
Csikoroghat fagy, szállonghat a hó
Nem fázunk majd meg, drága Nagyanó!

(Budapest.)

A szerencse vára.

— Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ. —

Két vándorlegényről mondok mesét, akik sok országot, világot bejártak, sok mindent láttak, aztán addig mentek, mendegéltek, amíg éppen a világ végére értek, ott leültek, a lábukat lelogatták az ebadták. No, de nem lógathatták a lábukat haláláig, felkerekedtek s azon úton, amelyiken idejöttek, szépen visszaindultak. Mentek, mentek, mendegéltek, egy nagy erdőbe értek, ott egy fa alá leheveredtek, s mert hogy fáradtak voltak, egyszeribe elaludtak s reggelig fel sem ébredtek.

Azt mondja az egyik, amikor az álmot ki-dörgölte a szeméből:

— Hej, pajtás, de furcsa álmot láttam!

— Ugyan, mit?

— Azt, hogy idejött egy szép asszony s azt mondta nekünk: reggel, ahogy fölkeltek, jöjjetek az én váramba. De azt megmondom, hogy aki déli tizenkét óra előtt ott lessz, annak holtig jó dolga lessz, de aki tizenkettő után érkezik, akár el se indult volna.

— Ejnye, — mondja a másik — az Isten Istenem ne legyen, ha én is éppen ezt nem álmodtam!

— No, ha azt, hát gyerünk, mondta az egyik.

— Ej, ráérünk arra még, hiszen idefénylik az a vár, mondta a másik.

Elindult az egyik, tovább hevert a másik s ugyan jól járt az, amelyik idejében elindult, mert amint tovább, tovább haladt, mind sűrűbb, sűrűbb lett az erdő, alig tudott átvégődni rajta. De mégis csak átvégődött, déli tizenkét óra előtt bent volt a várban, a szép asszony, (aki a tündérkirályné volt, senki más) nagy szívesen fogadta, tejbe-vajba fűrosztotta s azt mondta neki:

— No, fiam, itt maradhatsz holtig, sóra, fára nem lesz gondod, uri módon lesz itt dolgod.

A másik vándorlegénynek már rég a hátsára sütött a nap, amikor felszedelőzködött, de akkor sem azon járt az esze, hogy gyalogszerrel nekivágjon az erdőnek, hanem nézett jobbra, nézett balra, nem legel-e valahol egy ló, amelyiken a várba vágasson. Hiszen talált is egy lovat, még pedig derék egy lovat, felült rá, aztán uccu neki! elvágatott, el ám, de csak addig, ahol az erdő sűrűbb lett, ott a ló megállt, csak állt, állt, mig egyszerre csak a ló — halljatos csudát! — számárrá változott!

Éppen abban a percben tizenegyvet ütött az óra. Hiszen, ha a számár előre ment volna, még tán elér idejében a várba, de bezzeg a

számár sem előre, sem hátra nem ment, csak állt, állt, mintha oda cövekelték volna.

Hej, megmérgeződött a legény, nagyot ütött botjával a számár fejére s nagy haragjában rákiáltott:

— Ha már előre nem mégy, menj legalább hátra!

No, ha ez volt a kívánsága, egyszeribe teljesedett, mert a számár abban a pillanatban rákká változott, az meg csak hátrált, hátrált, a világ végéig meg sem állt: most már megint lélogathatta lábát a lusta legény.

Talán még ma is lógatja, ha meg nem halt. Ha nem hiszed, járj végire, menj el a világ végire!

(Kisbaczon)

Iskolában.

Irta: BENKŐ ANNA

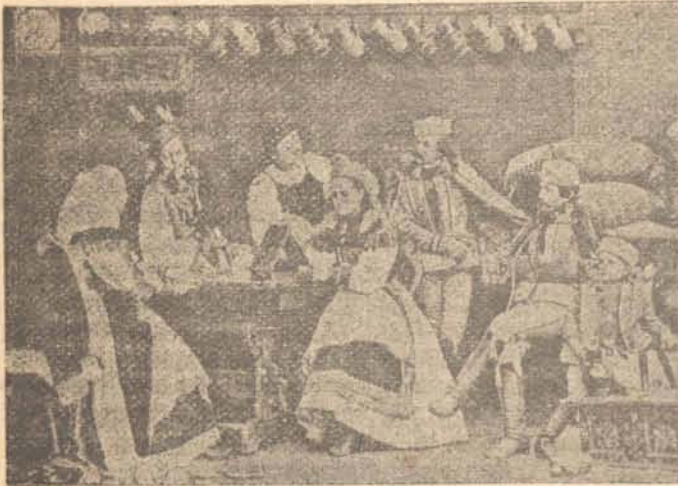
— Kezves, jó tanítónéni,
csókoljuk kezét!
Örülénk, ha megnyerhetnök
a szeretetét.
Messzi utról jövünk ám mi,
tanulni ide;
Jó gyermekek vagyunk s nevünk
Bandi, Gizike.
Palatáblánk, könyvünk is van,
csókoljuk kezét;
Bárcsak megnyerhetnök mindjárt
a szeretetét!

(Bethlen.)

E'ek nagyapó kis krónikája.

Toroczkói képek.

Bizonytal akad köztünk több unokám, akik már olvasták a halhatatlan mesemondónak, Jókai Mórnak »Egy az Isten« című regényét, melynek érdekes meséje Toroczkón játszódik le. A Székelykőnek, ennek a kőóriásnak aljában húzódik meg Toroczkó. Itt él egy nép, mely híj maradt sokszázéves szokásaihoz, őseinek gyönyörű, színekben pompázó viseletéhez. Hogy némi fogalmatok legyen a toroczkói viseletről, az első olda-

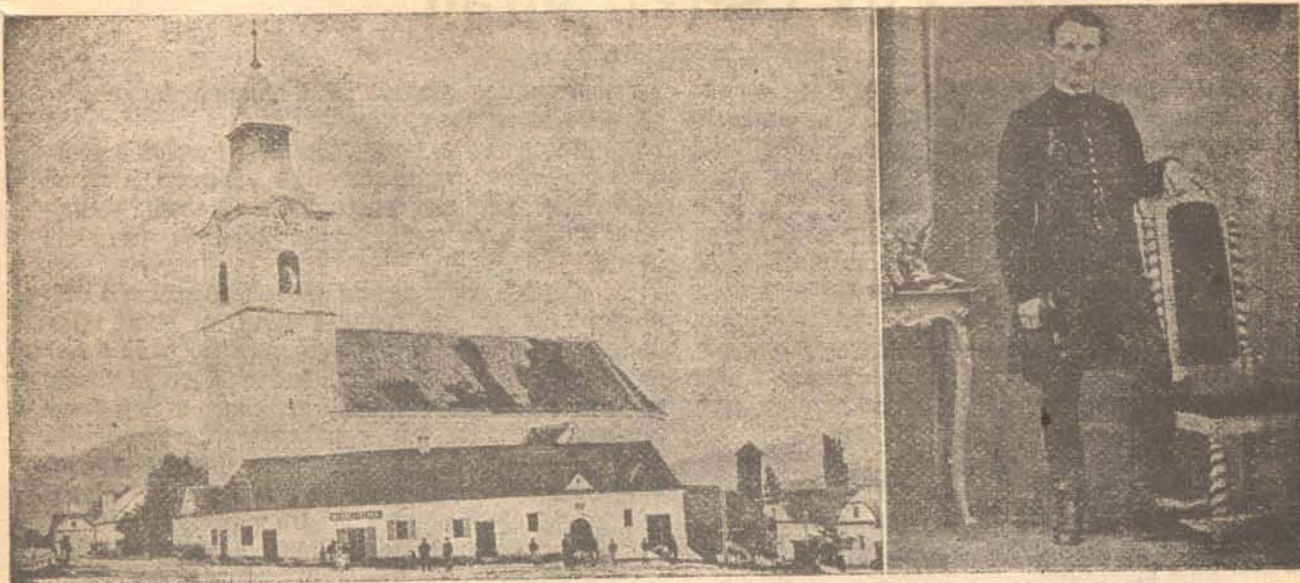

lon egy mátkapár képét mutatom be. Más-más a serdülő, a serdült leány s más a menyasszony viselete. A menyasszonyt — írja N. Tessitori Nóra, a híres szavaló művésznő, aki hosszabb ideig tartózkodott Toroczkón — onnan lehet megismerni, hogy köténye közepén pompás selyem kendő csüng le. Amely leány még nincs vőlegénye, az a selyemkendőt a kötény baloldalán viseli. Az esküvő napján veszi fel a menyasszony a fehér fátyolt, két végén színes selyemmel himezve, feje köré csavarva s úgy omlik le két válláról a hátára. A serdülő és a serdült lányi

az különbözteti meg, hogy a serdülő lányok ingujjának felső részébe varrott himes varrottas kék, a serdült leányoké piros színű. A gyermekleánykák ingujjának az alsó részén van a himzés s az már akármilyen színű lehet. Gyönyörű dísz a leányok fején a valódi aranycsipkéből és zsinórból formált szüzkorona, sűrűn teleaggatva a szivárvány minden színében tündöklő, himzett szalaggal. A mellrevaló, mit a leányok viselnek: rendszeren zöld selyem vagy zöld posztó, bárán-

gyapjuval bélelve s kívül piros himmelkivarrva. A róka torkos mente, mit a férfiak viselnek, fehér báránycsipkéből készül, belül gyapjuval bélelve, kívül pirossal kivarrva s csak panyókára vetve hordják. Ilyenforma a női kis bunda is s panyókára vetve hordják a nők is, csak nyakuk körül erősítve meg. A kőöntyűs lájbi, a pazar selyem kötény, a csattos aranyöv, a csipkés nyakfodor, a himzett mellplakát és mellcsipke, meg a piros csizma egészítik ki a toroczkói népviselet festői harmóniáját a már felsorolt ruhadarabokon kívül. Egy teljes óráig tart, amíg a toroczkói leány vagy asszony elkészül a körülbelül 14—15 darabból álló toálettjével. Valóságos látványosság a Toroczkói tulipános szoba és a toroczkói varrottas. Olyan egy-egy ilyen tulipános-butorzatu s színes varrottasokkal díszített toroczkói szoba, mint valami elvarázsolt álomszoba, ahol csupa színes ragyogás, béke, derű és lelki tisztaság árad a belépőre.

Feneketlen sár a hazugság,
Nehéz kimászni ám belőle.
Jó emberek ha ki is huzzák,
Sáros marad örökre tőle.

Torockó főtere az unitárius templommal.

Néhány szó a fűtésről.

Írta: BÉLA BÁCSI.

A hivatalos fűtési idő nálunk általában október hóban kezdődik. De, természetesen, ezt pontosan kiszabni nem igen lehet. Sokan azt mondják, hogy akkor kell a fűtést megkezdeni, amikor az ember lehellelte látható lesz finom köd alakjában. Pontosabb kijelölés szerint általában akkor célszerű fűteni, ha külső hőmérséklet a szabadban már több napon keresztül 10–12 Celsius fok. A fűtésnél ügyelni kell arra, hogy a szobában tulságos meleg ne legyen, ami enyhe időjárás mellett, amilyen az elmúlt ősz folyamán is volt felette kellemetlen. — A szobában kellemes a 20 celsius-fok meleg. — Ha kis gyermek is van, akkor 22 celsius-fok, mert a kis gyermek még fázékonyabb, nem is tud elég testi meleget fejleszteni, s egész testével igen közel van a földhöz, hol hidegebb a levegő. A háló szobát nem kell ily erősen kifűteni, mert kissé alacsonyabb hőmérséklet mellett jobb alvás esik.

A gyakorlati megfigyelések azt mutatják, hogy legcélszerűbb a fűtés a kora reggeli órákban, s e mellett a szoba hőmérsékletének egyenletessé tételére még este is jó befűteni. Mondanunk sem kell, hogy a fűtéssel kapcsolatban, meg anélkül is, a szellőztetés is roppant fontos. Igaz, hogy a fűtés által a kéményen keresztül más részben állandóan szellőződik a lakás, de ez nem elegendő még akkor sem, ha kevesen tartózkodnak a szobában. — A szellőztetés legalább 20–25 percet vesz igénybe, a nyári időszakban, míg a téli hónapokban 10 perc is elég, amennyiben télen nagyobb a hő-

mérsékletbeli különbség a szabad levegő és a szoba levegője között. Ez oknál fogva pedig a szoba levegője hamarabb felfrissül, mint meleg időszakban. —

Még egy-két szót a fűtőanyagokról. — A fa, szén, kokszt mint leghasználatosabb fűtőszerek csak akkor használhatók ki nagy előnyei és takarékossgal, ha a nekik megfelelő és jó szerkezetű tüzelő kályháink vannak. A nyers, vagy a vizes fa sohasem ad olyan jó tüzelő anyagot, mint a száraz. — A szén és a kokszt csak ilyen célra készített, jó huzatu kályhában használható előnyösen és veszély nélkül. — Mert a tüzelő anyagok kellő levegő nélkül való elége mellett mérgező gáz jön ki a kályhából, mely már — különösen a kályha elásása alkalmával — sok embernek okozta halálát. — A fűtéssel tehát mindig gondosan és óvatosan kell eljárni, bármilyen fűtőanyagot használunk is. — Az electromos telepek és a gázfűtést, de ezeknek meglehetősen költséges volta még nem tudta kiszorítani a fa- és szénfűtést. — Akik Erdély gazdag földgáztelepeinek közelében laknak (Medgyes, Torda, Dicsőszentmárton stb), bizonyosan hallották, esetleg látták is a földgázfűtést. — Nagy áldás ez e vidékek lakóira, mert az évi fűtése és világítása egy lakásnak földgázzal évente sokkal olcsóbbba kerül, mint más fűtő és világító anyagokkal.

A földgázról, mint Erdély egyik legértékesebb természeti kincséről majd más alkalommal beszélék

(Nagyvárad.)

Egy cserép virág.

— Irta: BÁCSI TIBOR. —

Katókának születésnapja volt. Ezen a napon ünnepelni kellett apukának, anyukának, nagyanónak, nagyapónak, Birinek, Sárinak, kis cirmos cicának és minden élő emberi és állati lénynek, aki ahoz a házhoz tartozott. Még csak a tejes néni is ünnepelőben hozta a jó meleg édes tejet. Ezen a nevezetes napon Katókat az apukája egy igen szép cserépvirággal lepte meg. Valódi élő virág volt: Valamelyik kertészről vette, mert igen jól volt gondozva. Cserepe finom, rózsaszínű köntöskébe volt öltöztetve, benne a föld puha és meleg. Ebben a kis fészekben élt, nyitott, viritott a kis piros virág.

Igen örvendett Katóka a szép ajándéknak, adott is érte apukájának sok-sok csókot, mondott is érte igen szép köszönetet, már olyant, amilyent ki tudott találni az ő bidres-bodros, aranyfürtös fejcskéje.

Szóval, nagy volt a boldogság. Akinek nem volt ilyen élő cserépvirágja, nem is tudja elképzelni azt a végtelen örömet, ami megdobogtatja ilyenkor az ember szívét. Katóka is szerette volna belekiabálni a nagy világba, elmondani minden arra siető embernek az ő kis szive nagy örömet. Minden ajándéknál szebb volt az a szép, tüzes szirmu, gyönyörű virág abban a kis rózsaszínű papirosköntösben, meleg, puha földben, Katóka kezében.

A virág is épp úgy örvendett, mint kis gazdája. Boldogan fordult a nap felé s jóleső remegéssel fürdött a Nap arany sugarában. A bársonyos kelyhek még sötétebb vörösre lettek. Olyanok voltak a sok üde, zöld levél között, mint a frissen kiomló, piros vér. A közepéből kinyuló porzók pedig behintették finom, arany-sárga porral, hogy reáakjanak minden szűpet, mivel Isten keze megajándékozta őket. Hány torkos kis méhecske, ezüstösszárnyu pillangó szerette volna megdézsmálni e gyönyörben uszó kicsiny, piros virágnak a nektárját! Hány szeretett volna jól megfürödni abban a drága finom aranyporban, mely szinte koronája volt a szép piros virágnak. Katóka azonban jól ügyelt rá, avatatlan kezek meg nem érinthették, meg nem csufolhatták az ő egyetlen kincsét, minden boldogságát.

A boldogság azonban mulandó, mint ahogy semmi sem örökkévaló e földön...

Egy szép napsütéses reggelen, amikor a madárfütty már javában zengett, a bogarak vigan zümmögtek, Katóka nagy örömmel kelt fel, hogy gyönyörködjék virágjának pompájában. Amit azonban látott, megdöbbenette kicsiny szívét. A szép piros virág üde, erős levelei, melyek oly szépen fogták körül a kis piros virágot, azon a reggelen mind, mind hervadtan csüngtek le a ágakon. A szirmok, melyek csupa élet voltak, csüggedten hajoltak meg, holott még tegnap kedve-

sen hívogatták, csalogatták a kíváncsi lepke urtiakat és kisasszonykákat.

Beteg lett a virág. Egy éjszaka alatt a szépséges növény aszott semmivé változott, akár az ember, ki még ma reménytelen dolgozik, holnap már halálos láz gyötri, gyöngíti erős, munkás testét.

Katóka csak elcsodálkozott a szörnyű változáson és erősen égette valami ott belül, talán a befelé folyó könnyek égő patakja, talán a sajnálat vigasztalan tüze... Bűnösnek érezte magát, valami azt sugta, hogy ő az oka a szomorú pusztulásnak. De hátha meggyógyul? Lehet, valami féreg is marja, helyre jöhet. Vigasztalta magát, virágját, a fonnyadt kis virágot. Az életét, kis, rövid életét siratta a virágnak.

A virág azonban hervadt, hervadt tovább. Harmadnapra már hire sem volt a gyönyörűség növénynek. A papiros köntöske még tiszta új volt, de a virág, az a szép piros virág teljesen összeaszva, elszáradva zörgött, sóhajtozott. Ha hozzá nyúlt kis gazdája, bánatosan, szomoruan hullott alá egy-egy kis halott levél, hervadt szirmom. A virág meghalt.

Zokogva mutatta meg apukájának, aki csodálkozva kiáltott fel: Hiszen, ez a virág egy csepp vizet sem kapott! Hát nem tudod, kisleányom, hogy a növények viz nélkül, nedvesség nélkül nem élhetnek meg? Csak most jutott eszébe Katókéknak, hogy ő bizony elfelejtett vizet öltetni a szegény kicsi virág földjére. Most már azonban késő volt a bánat. A virág meghalt, oda volt az öröm, oda a boldogság, azt ugyan többé föl nem ébreszti. Azonban tapasztalt és ezzel is többet tudott, hiszen »maga kárán tanul az ember.«

(Kibéd.)

Oly kedves, tiszta, szép vagy...

Heine H.* után németből: DSIDA JENŐ.

Oly kedves, tiszta, szép vagy,

Mint egy fehér virág,

De, hogy szívem ne fájna,

Nem bírok nézni rád.

Kezem fejedre téve

Kérem jó Istenem!

Tartson meg mindig ilyen

Szép tisztán, kedvesen!

(Szatmár.)

* Heine Henrik a Goethe után következő német legkiválóbb német költője volt. Öszinte, természetes hangjával éppen úgy meglepte kortársait, mint Petőfi. Lelke különös keveréke volt mély érzékenységnek és hideg gunyolódásnak. A Dalok könyvében összegyűjtött verseit legszebben Endrődi Sándor fordította magyarra.

A versenyfelelés.

Írta: Jávor Béla.

A tanár ur mosolyogva jött be a második osztályba és a fiuk egyszerre izegni-mozogni kezdtek a helyükön, mert észrevették, hogy a tanár urnak ma különösen jó kedve van.

— Nem lesz felelés, — sugták örvendve egymásnak,

A tanár ur beírta az osztálykönyvbe a leckét, meg a hiányzókat, aztán egy képesfedelű ujságot vett ki a könyvei közül.

— Mi ez, fiuk?

— A «Czimborá!» kiállották kórusban a fiuk.

— Bizony, a «Czimborá», — mondta a tanár ur még mindig mosolyogva. — És pedig a legfrissebb szám. S ma különösen sok szép és tanulságos olvasmány van benne...

A fiuk most azt hitték, hogy a tanár ur egy mulatságos elbeszélést akar felolvasni a Cimborából.

— Mondtam, hogy nem lesz felelés — sugta Karácsonyi Béci a szomszédjának, örömeiben kezét dörzsölve. Csizsér Jóska pedig úgy elkezdett rugdalózni az utolsó padban, mint egy kis csikó.

A tanár ur most a zsebébe nyúlt és sok-sok apró papiros-tekerécsket dobott az asztalra.

— Hát ez mi? — kérdezte az öröklé kotnyeles Szentmihályi Feri.

A tanár ur összesöpörte kezével a papiros hengerkéket, melyek szét akartak gurulni az asztalon.

— Minden kis papiros-henger — magyarázta azután — egy összegöngyöltett cédula. És minden cédulán rajta van valakinek a neve...

Az osztályban halotti csend támadt. Mindenki kíváncsian leste, mi lesz ebből.

— Most pedig — folytatta a tanár ur az asztalra ülve — ki fogjuk sorsolni, kik feleljenek. Aki a legjobban tudja a leckét, az megnyeri a «Cimborá» legujabb számát. Aki a legrosszabbul tudja, az két markost kap a térképmutató-pálcával.

Egyszerre mindenki nekiesett a könyvnek és halk zümmögéssel tanulni kezdett. Mintha ezer méh röpült volna a terembe a szellőztető nyílásán át.

Karácsonyi Béci rémülten vakarta a fejét, Csizsér Ferinek meg úgy megmeredt a lába a pad alatt, mintha soha életében még járt volna.

Csak Szabó Jóska meg Tamási Vili ültek nyugodtan a helyükön. Őket nem érheti semmi baleset. Ők legteljebb megnyerik a Cimborát.

— Szóts Tibor kijön az asztalhoz — hang-

zott bele most a tanár ur szava az általános zümmögésbe — és kihuz három cédulát a negyvenegy közül.

Szóts Tibi a kis papirtekerécskek közé nyúlt és miközben az osztályban ismét olyan csend lett, hogy meg lehetett hallani a pedellus halk motoszkálását a folyosó végén — kihuzott egyet és reszkető kézzel kezdte kigöngyölni azt.

Minden szem a Szóts Tibi mozgó ujjaira tapadt.

— Nos, ki az első versenyző? — kérdezte a tanár ur, amikor olvasható lett a cédulán az elrejtett név.

— Brugó József! — kiálltotta ki Szóts Tibi, A szólított alig bírta kivinni a füzetét az izgalomtól. Látszott rajta, hogy nem lehetnek valami vérmes reményei a nyereséghez.

Most újra csengett a Szóts Tibi hangja:

— Kun István!

Az osztály hangos örömrivalgásba tört ki. Kun Pista volt a legrosszabb tanuló. Késégsébelesen tekintett körül, mintha segítséget várt volna valahonnan, aztán savanyu arccal ment ki a tábla elé.

— Tamási Vilmos! — hangzott a harmadik kisorsolt neve.

Az osztály erre elcsendesült és Tamási Vili nyugodtan, mosolyogva hagyta el a helyét.

És megkezdődött a verseny először a két elsőnek szólított között. És csodák csodája! Ma még Kun Pista is tudott. Már-már úgy volt, hogy alul marad az ellenfele, de a végén mégis kisült, hogy Brugó Józsi az erősebb.

Most Tamási Vili következett. Mindenki mozdulatlanul, léleketét visszafojlva figyelte. És Vili felett. A hangja tisztán és biztosan csengett: amint egy-egy pillanatnyi gondolkodás után minden kérdésre nyugodtan és értelmesen megadta a választ. Csukott könyvét könnyedén magához szoritotta, kék szeme ragyogott az örömtől és a jól végzett munka boldog tudatától, arcát pedig gyöngye pirosság futotta el.

— Jól van... Elég lesz — szólt végül a tanár ur... — Nos, fordult azután a fiukhoz, akik még mindig szinte elbűvölten ültek padjaikban, — kié legyen a jutalom.

— A Tamásié! — Zengett az egyhangú válasz.

És Tamási Vili általános éljenzés között vette át a Cimborát; Kun Pistának azonban a tanár ur elengedte a markost, mert megígérte, hogy ezután mindig tanulni fog. (Kolozsvár.)

Gyomorrontásnál
a legjobb hashajtó

KAPROL

Jóízű, — csokoládéból van,
Kapható minden
gyógyszertárban

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és a szerkesztők névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

Számrejtvények.

Beküldte Szabó Iluka.

36. 1, 11, 13, 9, 5. Kerti növény.
21, 10, 14. Ital.
8, 15, 16, 84. Irószköz.
30, 28, 20, 25, 33, 32. Szellőt így is mondják.
2, 38, 44. Ickető.
39, 31, 41. Vizi állat.
43, 3, 32. Kutya szokta megenni.
4, 7, 44, 31, 12, 30. Tenger áradása.
35, 37, 6, 19. Fiu úév.
23, 33, 36, 36, 18. A jónak ellentéte.
17. Magánhangzó.
25, 22, 39, 24, 26. Leány név.
29, 35, 11, 15. Kendert feldolgozó eszköz.
40, 27. Ige.
43, 37. Tárgyas személyrag.
1—44. Közmondás.

Beküldte Dóczy Zoltán.

- 17, 34, 1, 14. A sivatag hajója.
7, 37, 5, 32, 29. Férfi név.
11, 26, 9, 10, 21. Gazdasági eszköz.
25, 24, 15, 2, 13. A kocsik egy része.
22, 30, 8, 16, 30, 38. Egyik hónap.
3, 26, 27. Emberi szerv.
35, 12, 28, 19, 3, 21. Házi állat.
36, 8, 20. Ezt adja a tehén.
31, 4, 33, 4, 5, 6. Enélkül ritkán van templom.
23, 18, 9. Erdélyi város.
1—38. Egy ismert népdal két első sora.

Beküldte Juhász István.

- 41, 16, 21, 22, 20. Kedvelt virág.
3, 22, 23, 30, 11, 41, 19, 18, 39. Magyarországi város.
4, 27, 9, 1. Szerencsétlen ember.
37, 37, 3, 22, 23, 33, 24. Folyó Romániában.
25, 32, 2, 14. Vizi növény.
3, 12, 13, 34, 35. Egy nagy próféta.
15, 16, 31, 38, 43. Anélkül nem élhetnek.
10, 29, 7, 28, 38, 8, 17. Lovagláshoz szükséges.
26, 42. Fontos ásvány.
6, 40, 31. A betegség másik neve.
1—43. Közmondás.

Megfejtették:

Pál Sándor, Deutsch Margit, Révész
Endre, Nuscbächer Nuci, Kertész József, Lengyel Laci, Lőrincz Endre, Boros Margit, Krep-

per János, Balázs László és Olivér, Táglicht Béla és Edith, Ellmann József, Pető Ervin, Gáman Ellus és Zolti, Arnstein Sándor, Noé Margit, Nemes Gábor, Weisz János, Kupás László, Biró Rózsi, Kertész Maja, Dvorzsák Ferenc, Béli Dénes, Fülöp Lajos, Berta és Karoly, Gárdos László és György, Klitner Bözsike, Fekete Imre, Skrabban Nusika, Hunyadi Margit, Rosmann Etus, Tóth Sándor, Konsza Mancika, Révész Endre, Mikosc Magda, Pali és Gyuri, Princz Irénke, Pistuka, Rózsi és Mancsi, Buza Ilonka és Bözsike, Singer Móritz, Vadász Klári és Pali, Csonka Irénke, Weisz László, Csontos Andor, Schwartz István, Weinberger László, Kiss Mihály, Göller Géza és Olga, Gráb Antal, ifj. Fey József, Kiss Gyurka, Agoston Zoltán, Weisz Nusi és Magda, Balogh Zsuzsika, Waldner Margit, Berger Sándor, Szmercsányi Pista, Beretzky András, Szabó Zoltán, Latzina Berta, Szabó Gyurka, Sztójka László, Sztójka Kató, Sebők Ella, Zhorella Gyurka, Ferenczy Zsófia, Sebők Lujza, Szentpétery Inyó és Jancsi, Tegledi Veress Tibor és Loránd, Kálmán Erzsike, Kolos György, Izmael Ádika, Csizsár Erzsébet, Mészáros Józsi, Mészáros Palika, Sz. Nagy Béla, Ajtai László, Bede Lajos, Kósa Margit, Kolontáry János, Judith, Sóllyom László, Künsztler Teruska, Komjáthszeghy Lajos, Farvas Margit, Gutfried Bözsi, Salamon Ottó, Fényes Mór, Spitzer Tibor és Győző, Breiner Viktor és Gyuri, Bernhard István, Hinner Juliánna, Balcsák Tibor, Moskovits Marika, Lónyai Blankica és Feri, Máihé Klára, Virág Annuci, Grab Andor, Izsák Jolán és Lajos, Ritter Dezső, Gombos Gyula, Juhász István, Bártfay József és Ibolya, Sámuel Annus, Barcsay Mihály, Erőss Gizella, Vencel József és László, Gyalui Kovács Mariska, Klein Lároly, Sebeny Péter, Langer Ica és Nándorka, Kálmár Tibor és Lili, Varga Árpád, Jäger Laci, Bidu Mancika, Nagy Mária, Kárpáti Irénke, Gerscb Aladár, Rosmann Etus, Szabó Zoltán, Dóczy Ferenc, Hunyadi Mancika, Ábrahám Móritz, Meskó Lolánd, Maetz Ervin, Sándor Magda, Ilonka és Annuska, Pálosy János, Nagy László, Polátsék Jolán és Margit, Körtvélysy Ernő, Schubert Klári és Richárd, László Miklós, Ivánka József, Zahari Hédi, Boros Margit, Horgos Ica, Simon Testvérek, Rosti Ince.

A megfejtők között tizenhat db könyvet sorsoltunk ki. Tótkom király öfelsége nagyapó kalapjából a következők nevét húzta ki: Mikosc Magda, Pali és Gyuri Arad, Deutsch Margit Nagybánya, Bede Lajos Máramarosziget, Gutfried Bözsi Kolozsvár, Csontos Andor Torda, Weisz Laci Eperjes, Liszkay Bözsike Lugos, Táglicht Béla és Edith Nagyvárad, Biró Rózsi Arad, ifj. Fey József Marosvásárhely, Kiss Gyurka Kolos, Bártfay József és Ibolya Nagyvárad, Kertész József Torda, Balás László és Olivér Kolozsvár, Keitner Bözsike Nagyvárad, Sándor Magda, Ilonka és Annuska.

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél egyenesen Elek nagyapó címére: Kisbaczon, (Bajánli Mici) u. p. Nagy-baczon, (Bajánli Mara) Háromszék megye (Jud. Treiscaune) küldendő, akkor idejében kaptok választ. A levélírást egyik fontos szabálva, hogy benne legyen a levélben: hol kelt, melyik évben s melyik hónap hányadikán!

Gyírászin Magduska, Rónaszék Örömmel üdvözlöd a Cimbórá, s én is örömmel látlak unokám seregében. Azt írod, hogy az Apukád tanító és sokat mesélt rólam. Bizonyosan szeretettel mesélt rólam, s én is szeretettel gondolok reá és reád is. Intézkedtem, hogy az újságot a te nevedre küldje a kiadóba. — *Ábrahám Móritz, Orsova.* Új unoka vagy, amint látom, s mindjárt megis dicsérték jó írásodért. Remélem, az újságot rendszeresen kapod. — *Weiszer Laci, Eperjes.* Mind betegek voltak a családban, csak te nem. Igaz, írod, neked is elég volt a betegeskedésből, amit a skárát okozott, de legalább biztosíva vagy afelől, hogy többet nem kapod meg, ezt az alatiomos betegséget. Azt írod, hogy unokám között van egy jó barátod, aki szintén Eperjesen lakik, de nem írtad meg a nevét. Érdekel engem, hogy ki a barátod. — *Weinberger László, Torda.* Úgy emlékszem hogy már választottam egy leveledre. De ha csalódnám, ime most válaszolok, s remélem, hogy szorgalmasan fogsz levelet írni ezután, s, ha megkapom a leveledet, nyugodt lehetsz afelől, hogy a válasz nem marad el. — *Schäffer Illy, Törökbecse.* A harmadik negyedére küldött huszonöt dinárt megkaptam és továbbítottam a kiadóba. Jól esett olvasnom kis versikédet, amelyben oly nagy szeretettel írsz a Cimbóráról. A számszejtényed sorra kerül, a betűsejtényed ismerős. — *H. M. Arad.* Vigyázz, hogy a gyanakodás ne hatalmasodjék el a lelkedben, mert beláthatatlan kellemtelenségek származnak ebből a betegeskedésből. Szívvel kívánom gyógyulásodat. — *Simon Testvérek, Marosvásárhely.* A kiadóba, ha vannak felesleges példányai, pótolni fogja a 8., 15. és 25. számot. Rejtvényeidet sorra kerülnek. — *Weisz Blanka, Kolozsvár.* Járatlan vagy a verselésben, aminthogy bizonynál fogva nem is lehetsz járatos, de édes Apád bizonynyára boldog lesz, ha a magad szerzette közzöntöl fogod elmondani a születésnapján. — *Horgos Luca, Dés.* Örvendek, hogy a gólya nektek is hozott egy kis öcsikét. Szívvel kívánom, hogy sok örömetek legyen benne. — *Sándor Magda, Ilonka és Annuska, Arad.* Most rajtad van a sor, Annuska a levélírásban. Ez igen bölcs beosztás. Az írásodat éppenséggel nem nevetem ki, sőt gyönyörködöm szép kerek betűidben. — *Schächter Margitka és Annuska, Kolozsvár.* Azt látom, hogy most irlok először neked, de remélem, hogy gyakran írtok ezután. Annak igen örvendek, hogy a Cimbórát oly igen szeretik. — *Monoki Lajos, Kolozsvár.* Jövőre nemcsak megfejtés, de levelet is várok tőled. — *Schwalb Bözsike, Kolozsvár.* Nem haragszom, hogy most írsz először, a fő, hogy szeretettel gondolsz ream, és gyönyörűséggel olvasod a Cimbórá. Te úgy látszik, sokat tudsz, ha azt is tudod, hogy Kertész Mihály bácsi Nagybányán írta az »Okos Birót«, de nagyapó még többet tud, mert Kertész bácsi Pestről küldte nekem ezt a pompás történetet. — *Dobos Juliska, Szamosújvár.* Nem is képzelem — azt írod, — milyen jól esik neked ez a szó; Nagyapóka, mert neked más nagyapó nincs Elek nagyapón kívül, aki a »kicsi és a nagygyermeknek annyi szépet mesél.« Annak különösen örvendek, hogy kedves szüleid is örömmel olvassák a Cimbórá s hogy neked a legjobb pajtásod. Veledegyütt én is igazat adok a közmondásnak, hogy: »jó könyv jó barát, rossz könyv ellenség.« Remélem, hogy egészséged már teljesen helyre állott. — *Boros Margit, Kolozsvár.* Hál'istennek, amint szép írásodból látom, nem volt súlyos a betegséged. Csak vigyázz az egészségedre, mert mostanában mindenfelé dühöngnek a járványos betegségek. — *Zahari Hédi, Csikszereada.* Annak előre örvendek, hogy meglátogatsz, amikor Jucika unokámhoz megyek. Remélem, akkor s

lőbbi csikszereada unokákkal is megismerkedem. — *Auffenberg Gusztó, Anci és Nóri, Marosvásárhely.* A kicsi hugotok elszakította a 48. szám regénymellékletét, mielőtt olvashattatok volna. A kiadóba: megkérem, hogy kivételesen pótolja a kicsi hugotoknak pedig, ha Marosvásárhelyre megyek, hátra fordítom a sarkát. — *László Miklós, Marosvásárhely.* Bizonyos, hogy nem kaptam meg az első leveledet, mert különben választottam volna rá. Remélem, a harmadik levelet magad fogod írni és nem édesanyád, aki gyengélkedésed miatt ír most helyetted. A gyengélkedésed pedig legyen vége, mert mégis csak jobb, ha nem az ágyban szórakoztat téged a te legjobb cimborád. Örvendek, hogy örökös Pali öcséd annyira szereti Öcsike nadselű gondolatait, de bizony magam sem tudom, hogyan találja ki azokat. A kiadóba: pótolni fogja a 30., 36. és 48. számot. — *Aronsohn Károly, Brassó.* Igaz, hogy nem írsz szépen, de csunyatam sem mondhatom az írásodat. Az apukáddal történt eset pompás kis eset, majd közölni fogom az adomák között. — *Körtélyesi Ernő, Arad.* Tudom én, hogy sok a tanulnivalód, tehát nem is bánt hosszs hallgatásod. Örvendek, hogy meggyógyulál, magam is már a gyógyulás utján vagyok. Azt igazán nem tudom, hogy Aradon árulják-e az általam szerkesztett naplót. — *T. B.* »A karácsony ünnepe« című versben van egy-két sikerült versszak, de általában nem illi meg a mi mértékünket. — *Kertész József, Torda.* Ami most küldtel, nem tartozik szorosan a pályázathoz, de úgyesen van megírva. Ha én azt mondom valakiről, hogy van némi tehetsége az írásra, s ha az valaki serdülő ifju, meg lehet elégedve az ítélettel, mert ezzel már sokat mondtam. — *Perényi Ilona, Kolozsvár.* Először találkoztam a neveddel, szeretnék találkozni a leveleddel is, hogy közelebről megismerjelek. — *Rosti Ince, Pankota.* Így szokott az lenni a kezdetekén, hogy Anyuka vagy Apuka is segít egy kicsit a rejtvény megfejtésben. Majd elkövetkezik az ideje annak is, hogy a magad erején fejt meg a rejtvényeket s az lesz majd csak az igazi öröm. Az írásod már most is dicséretet érdemel. — *Fekete Imre, Nagyvárád.* Rejtvényeid lassankint sorra kerülnek, egyetlen kivételével, amelynek az én nevem a megfejtése. — *Bischof Lajos, Temesvár.* A versedben van egy-két sikerült versszak. Különösen sikerült az utolsó. Ebből remélem, hogy idővel még verset is közhetek majd tőled. Képrejtvényeid közül kettő is ismerős, a tollatartó megfejtésén magam sem tudok eligazodni, pontrejtvényednek a megfejtése pedig igen nehéz volna. Egyedül a szelmalom rejtvényed közhethető. — *Dávidovics János, Nagyvárád.* Iga ad van, mint új unokának illik, hogy bemutatkozzál. Örömmel látlak unokám sorában, bár abban is igazad van, hogy az írásod nem szép, de erős kitarással megszépül a te írásod is, mint ahogy megszépült mindazoké az olvasótársaidé is, akik az én jóakaró tanácsaimat megfogadták. Ha a nyáron meglátogatsz édesapáddal, ennek igen fogok örvendeni. Egyik rejtvényed sorra kerül, a képrejtvényed jó ismerős. — *Kökay Gábor és Anti, Gizellafalva.* (Temes m.) Amint látom, ti is új unokák vagytok s örömmel látom, hogy igen megszerettétek a Cimbórá, annak szép meséit, verseit és képeit. Karácsonyi köszöntőt nem írhattam a karácsonyi számba, mert erre már későn kértetek meg, de különben is éppen elég karácsonyi verse volt benne. A verses rejtvényi hol, melyik újságban vagy könyvben találjátok? — *Guidó Katica és Erzsike, Dicsőszentmárton.* A nyert könyv megküldését megsürgetem a kiadó bácsinál. A számszejtényetek sorra kerül. — *Grab Laci, Brassó.* Csak most rendelted meg a Cimbórá s máris írsz nagyapóknak. Ennek örvendek s remélem, hogy szorgalmas levélíró leszel. Rejtvényeid sikerülnek. — *Ackermann Regina, Brassó.* Örömmel látom leveledből, hogy a brassói református iskolában a Cimbora nagyon el van terjedve. És örvendek annak az ígéretednek is, hogy igyekezel jól tanulni, nehogy szégyent hozzal az iskolára. Hát csak igyekezzél utólról Edith nővéredet, aki a testvérek között a legjobb tanuló. Az írásod csakugyan nem a legjobb, de tőled függ egyedül, hogy a legjobb írások közé tartozzék. Szép lassan

és gondosan kezdj írni s meglátod, milyen gyönyörűen fog javulni az írásod. A kiadóbácsi pótolja a 31. számot. — *Künstler Teruska*. Tudom, hogy hol lakol, de nem írom ide, mert akarom, hogy megtanuld a levélírás főbb szabályait. A rejtvényed jó ismerős. Írásodból következtetem, hogy ha egy kissé tördél a fejedet, tudnál te is rejtvényt is kieszelni. — *Kovács Irén, Kolozsvár*. Tüvedni embori dolog, Irénke, s ezennel ünnepesen megkövetlek téged, mert harmadik osztályosnak gondoltalak, holott te már negyedik osztályos vagy. Azért, hogy ritkán írsz, nem haragszom, mert jól tudom, hogy sokat kell tanulnod, hiszen csaknem minden olvasóírád miatt panaszkodok. Ha nem is írsz sűrűn, elhiszem neked, hogy nem feledkeztél meg rólam s még lefekvésedkor is mindig gondolsz a kedves, drága Élek nagyapóra. Remélem, hogy a fülfájás nem volt komoly s megint járhat az iskolába. — *Schenk Tusika, Brassó*. Mond meg édesapádnak, hogy a lakáscimetekek valahogyan elkallódtak, s kérem írja meg. — *Dénes Ibolyka, Segesvár*. Csak hogy egyszer azt is hallom, hogy valamelyik unokámnak nincs sok tanulnivaló a. Ebből azt látom, hogy jól kihasználád az időt s előre vagy a tanulásban. Érdeklődéssel várom, hogy milyen lesz a bizonyítványotok, neked is, Erzsikének is és Szilárdnak is. Ha komolyan törekedtek arra, hogy első tanulók legyetek, akkor ezt el is fogjátok érni. — *Heisler Matyi, Rózsi és Bözsi, Nagyvárad*. Szorgalmasan olvassátok a Cimborát, a tanulás is igen jól megy, különösen Rózsinak jó bizonyítványa volt, rólad pedig Matyi — azt írja a kisasszony — »lehet csevegni.« Remélem, hogy csak jól lehet csevegni te rólad is. Köszönettel viszonom a nagymama és a kisasszony üdvözlését, de jövőre elvárom, hogy magatok írjátok levelet. Csak meg kell azt kezdeni s meglátjátok, hogy megy, mint a karikacsapás. — *Biró Rózsi, Arad*. Sejttem, hogy magad fölöttél ki a sakrejtvény megfejtését Az emlékül küldött virágot köszönöm. Jól esik, hogy minden levedbe rózsákat rajzolsz nagyapódnak. — *Richter István, Beregszász*. Valóban, most találkoztam először a neveddel, de örövendek a találkozásnak. Azt írod, hogy amikor először olvastad a Cimborát, csak azt sajnáltad, hogy még ez előtt nem ismerted, de sebalj pótolni fogod. Hát csak pótolod, kedves új unokám. — *Skrabán Nusika és Jancsika*. Azt írod, Nusika, hogy most egy kissé csunya az írásod, mert sok a tanulnivaló és közben írsz is. Eddig tisztá egyest kaptál mindig, de az idén a románból nem számítás egyesre. Majd lesz abból is egyesed, csak tanulj szorgalmasan. A levedből kifejejtetted a lakhelyet s bár tudom, hogy hol lakol, nem írom a neved után csupán azért, hogy máskor erről ne feledkezzél meg. — *Láng Győző, Arad*. Kedves karácsonyi kép mosolyog rám a levelezőlapon. Remélem, épp oly kedves mosolygott rád az anyalka is a szent estén. Rejtvényed sorra kerül. — *Klein Sándor és Lajos, Nagyvárad*. Skarlátban voltál, azt írod, Sándor, s azért nem írtál eddig. Oly leírhatatlan volt az örömed, amikor megkaptad az első Cimborát, hogy bár 38 fokos lázban feküdtél, felolvastattad Anyukáddal és alig várod a napot, hogy megkapjad az újságot. Az előfizetést egyenesen Szatmárra kell küldeni, de nem lehetetlen, hogy valamelyik nagyváradi könyvkereskedőnél is előfizethessz rá. Rejtvényeid sorra kerülnek. — *Volf Károly, Pankota*. Ahogy csak egy negyedik gimnázista örvendeni tud, úgy örvendettél te is, hogy megismerted Élek nagyapó kedves lapját és, hogy mostantól kezdve te is Élek nagyapó több ezer unokája közé számíthatod magadat. Nem haragszom, hogy eddig nem írtál, hogy is haragudnám, amikor reggelről estig tanulsz, mivel igen nehéz tantárgyaid vannak, s most is csak úgy írhatál, mert korábban jöttél haza. A cimborát azonban, főiskolák, mindig elolvasod. Jól mosolyogtam az utóiratod, amelyben azt írod, hogy az első oldalon magadban írtál, de a második oldalán annyi lány volt körülöttem, hogy nem voltál képes helyesen írni, úgy megzavarodtál. Hát ilyenek azok a lányok, Szeretnek sokat beszélni. Azért ők Éva leányai. — *Klitzák Imi és Laci Galánta*. A rejtvényed jó, de nem közölhetem, mert az én nevem a megfejtése.

— *Nagy Illikó*. A rejtvényed jó, de a lakhelyről megfeledkezted. Ugyanezt üzenem László testvérednek is s még azt is üzenem, hogy leveleiteket ezután egyenesen Kisb-czonba küldjétek. — *Gráb Andor*. Jó mindakét rejtvényed, de a lakhelyről te is megfeledkezted. Én tudom ugyan, hol lakol, de ez nem elég. Meg kell szólnod, hogy a levélírás egyik fő kelléke a lakhely és a levél keltének megnevezése. — *Kosztá Bözsi, Brassó*. R. mélem, jó volt a bizonyítványod és édesapád ennek jutalmául megrendelte a Cimborá első és második évfolyamát bekötve, nemkülönben Keriész Mihály igen érdekes regényét is. A „Börme“ című regényt szintén megkaphatod könyv alakban is. A nyert könyvet, ha még eddig nem kaptad meg, elküldi a kiadó bácsi. — *Csiky Juckó, Csikszereida*. Mindig készültél írni nagyapódnak, de elmaradt, részint egy kicsi lustaság, részint a sok tanulnivaló miatt. A jó, hogy szorgalmasan tanultál s közben jut idő a Cimborá olvasására is, amelyet annyira szeretsz te is, meg Annuska hugod is, hogy sokszor majd kifélték egymás kezéből. Nagy örömet szerzettél azszal, hogy szomszédjában lakol nagyapó kicsi unokájának, Juciának és mindnyájan szerették őt. Ha majd elmegyek Csikszereidába, bizonyosan meglátogatlak fteket is. Jól esett olvasnom azt is, hogy két nagyobb nővéred is, akik pedig már menyasszonyok, örömmel olvassák a Cimborát. Hiszen éppen azt akarom én, hogy ne csak a gyermekek, hanem a nagyok is olvassák az én újságomat. Ennél nagyobb elismerés nem érheti az én munkámat. — *Sákosd Ernő, Brassó*. Az volna még csak a szép, ha haragudnám azért, hogy nagyapódnak szólítasz. Így szólított engem már a nagymamák is. Részvételt olvastam édes jó anyád balesetéről, de örömmel látom, hogy már fent jár. Külön megdicsérellek azért, hogy oly szépen megismertettél engem a festvéreiddel. Emma hugod a szent Ferencrendi zárdába, Jóska öcséd a református szeretetházba jár, te pedig a katolikus főgimnázium harmadik osztályába. Azt írod, a hugod és a kis öcséd nem hiszik neked, hogy öcsike él. De bizony él, hála Istennek és szüntelen ferm-li nektek a nadselű gondolatoikat. Rejtvényeid sorra kerülnek, az új előfizető szerzéséért pedig megdicsérellek.

— *Noé Margit Dés*. Nem csudálom, hogy rég nem írtál, ha most minden tantárgyat románul kell tanulnod, de majd csak tud esel a kezdet nehézségein és lesz idő a levélírásra is. Nagyanyóknak igen jól esett, hogy megemlékezted róla. — *Jóth Sándor Temesvár*. Jó a rejtvényed, de írd le újra gondosan, szép nagy betűkkel, mert így a szedő bácsi nem tud eligazodni rajta s hiba csuszni a rejtvényedbe. — *Polacsek Márton Kolozsvár*. En is örvendek, hogy unokám sorába léptél és hogy a Cimborában jó pajtást nyertél. Biztosíthatlak arról, hogy ebben a pajtásodban nem fog z csalódni. — *Bischof testvérek Temesvár*. Emlékszem, hogy már írtatok levelet s válaszoltam is rá. Lajcsi betegsége igen elszomorított, de remélem, hogy ha csak ugyan operációra került a sor, jól sikerült, s ezt majd magad fogod megírni nekem. — *Lám Lili Kolozsvár*. Először te találkoztam a neveddel s jövőre levelet várak tőled. — *Künstler Teruska Kolozsvár*. Ugye nem kaptál rossz jegyet és jól telt a karácsony? Erről majd értesíteni fogod nagyapót. — *Szalay Zsuzsika Borsá*. Nagyon sok mindent hozott neked a Mikulás: két krampusz, két zsebkendő, képeket, festőkönyvet, szép piros szallagot, meg sok csokoládét és cukrot. Mélyen megfogott levelednek az a része, melyben írod, hogy mint víg szaltad az édesanyádat, hogy ne sírjon, mert a ti kedves Katókátok angyal és bizonyosan elfogja hozni a karácsonyfát és te megmondod neki, jöjjön vissza. Hiszen, az bizonyos, hogy Katókából angyal lett, de az angyalok láttatlanul szállanak le az égből s aligha találkoztál Katókával. De azért nem kell sírnod, mert Katóka boldog odafönt az angyalok seregében. S ha láttat anul is, de minden szent estén leszáll a szülei hajlékba. — *Szalay Juditka Borsá*. Neked is mindent hozott a Mikulás, amit Zsuzsinak. Csak egyről feledkezett meg a jó öreg: hó helyett esőt hozott, pedig te szánkálni szeretnél. Írod, hogy a ti nagymamátoknak hat unokája van, névszerint: Dénike, Évike, Lacika, Juditka, Zsuzsika, Margitka. De jövőre még hoz a gólya Emil bácsikához is kis babát meg Mariska néniékhez is. Szóval, akkor már ti is lesztek nyolcan. Érdekes találkozás, hogy a hat unoka közül négynek a neve találkozik az én igazi unokáimnak a nevével. A kiadóbácsinál megsü getem a könyv küldését, te pedig édesanyádnak tolmácsold meleg üdvözlömetet. — *Gross György*. Rejtvényeidből válogatok. — *Viola Annuska Székelykeresztúr*. A kiadóbácsi pótolja a 48. számot. — *Spinra Jenőné Temesvár*. Kedves soraira külön levélben válaszoltam.

UNIVERSITY OF CLUJ
CENTRAL LIBRARY
CLUJ

BCU Cluj / Central University Library Cluj

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ
SZABADSAJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R.T. SATMAR
A SZERKESZTÉSÉRT DÉNES SÁNDOR FELEL.
A SZINES OMLAPOKAT ÓOSVÁR REZSŐ RAJZOLTA

BCU Cluj / Central University Library Cluj